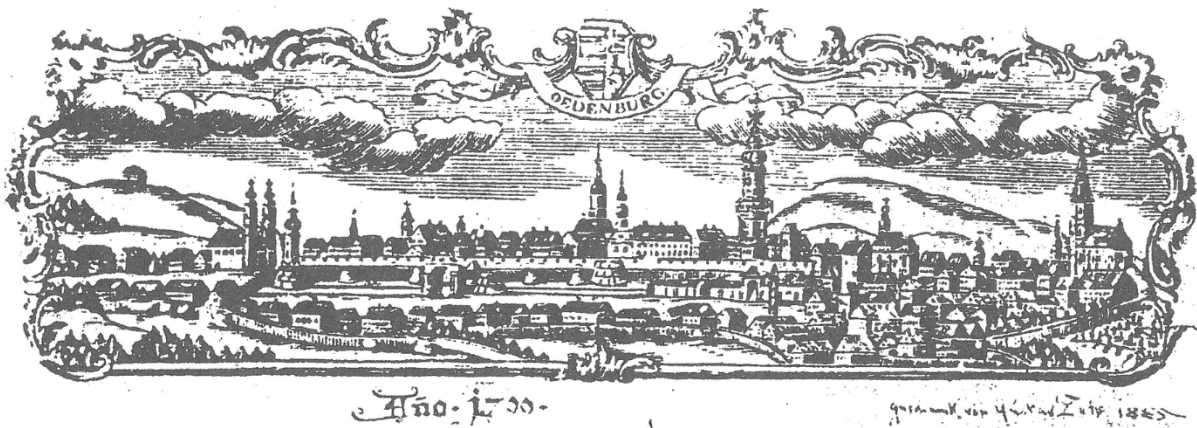

Soproni Egyetem Erdőmérnöki Kar

A 2023-ban tiszteletdiplomában részesült
erdőmérnökök rövid szakmai életrajza

Sopron
2023

*„Tiszteld a múltat, hogy érthesd a jelent, és munkálkodhass a jövőn.”
(Széchenyi István)*

Lectori Salutem!
Tisztelet az Olvasónak!

1808 a felsőfokú erdészeti szakképzés kezdetének időpontja. Azóta erdészek, erdőmérnökök generációinak sora hagyta el az Alma Matert. A tudásanyag, amit az intézmény átadott hallgatóinak, folyamatosan változott, korszerűsödött. Egyvalamiben azonban nem volt változás: az oktatás mindig az európai tudományosság fősodrában maradt, annak legkorszerűbb ismereteit adta át. A történelmi viharok miatt, a sors szeszélye folytán erdőmérnökeink tudásukat sikerrel alkalmazták itthon, és Európa számos országában, sőt más kontinenseken is. Büszkeséggel tölt el bennünket, régi tanárok utódait, hogy mindenhol fényesen megállták helyüket.

Az Erdőmérnöki Kar mindig fontosnak tartotta folyamatos, szoros kapcsolatot ápolni az erdészeti gyakorlattal, mely kapcsolat kétségkívül a tiszteletdiplomák kiadásával éri el csúcspontját. Hiszem, hogy e folyamatból a Kar ugyanúgy profitál, mint az erdész szakma. Az erdészeti gyakorlat hozzájut a legújabb tudományos eredményekhez publikációk, továbbképzések, tanfolyamok révén. A Kar viszont merit - mert merítenie kell - korszerű oktatásának fenntartására mindazon tapasztalatokból, amelyek a gyakorlatban halmozódnak fel. Vissza kell nyúlnunk gyökereinkhez, merítenünk kell az évszázados hagyományokból, amelyeket több mint két évszázada híven ápol az erdőmérnökképzés oktatói és hallgatói gárdája. Éppen a közös gyökerekből eredeztethető szoros kapcsolat az, amely élteti képzésünket, megújulásra készíti a Kar oktatóit, dolgozóit. Az összefogás, az összetartozás érzése szakmánk egészét jellemzi. Kevés szakma művelői mondhatják el ezt magukról. Büszkék vagyunk végzettjeinkre, megbecsüljük Őket és ezt szeretnénk kinyilvánítani. Ennek része a kapcsolattartás, ami aktív éveikben a szakmai munka kapcsán valósul meg, és része a tiszteletdiplomák kiadása idős kollégáinknak. Ez az aktus szervesen kapcsolódik hagyományainkhoz, és elismerése annak a hosszú szakmai életpályának, ami az Alma Mater elhagyásával kezdődött, és tart a mai napig. Tart, mert igényeljük idős pályatársaink szakmai és élettapasztalatát, részei Ők annak a megszakíthatatlan folyamatnak, amely a tudás átadását jelenti generációkon keresztül, közel két évszázada. Ezért is fontos példaként, példaképként állítanunk Őket az új erdőmérnök generációk elé. Az Erdőmérnöki Kar nevében köszönöm barátságukat, köszönöm, hogy jó hírét vitték intézményünknek, bárhova is sodorta Őket az élet. Köszönöm, hogy megtiszteltek bennünket gránit-, rubin-, vas-, gyémánt- és aranyokleveleik átvételével!

Sopron, 2023. július hava

Dr. Heil Bálint
az Erdőmérnöki Kar dékánja

TISZTELETDIPLOMÁSAINK 2022-BEN

GRÁNITDIPLOMÁSAINK

Faragó Kornél

Lutonszky Zoltán

RUBINDIPLOMÁSAINK

Fekete Béla

Péterfalvi Sándor

Dr. Joó Imre

Székely Edgár Rudolf

VASDIPLOMÁSAINK

Balogh Izabella (Horváth Izabella)

Jancsik Károly

Szalkai András

Baraksó János

Jandó Tibor

Tarnócai Károly

Bruckner (Bálintffy) Judit (Dibúz Jenőné)

Dr. Magasi László

Tolnai István

Fazokas Ferenc

Nagy László

Tóth Ágoston

Prof. dr. h.c. dr. Grátzer Miklós

Nagygyőr Sándor

Varga Pál

Dr. Illyés Benjamin

Papp Gyula

Dr. Veres Pál

Révész Márta (Bátor Albertné)

Zádor Oszkár

Albertné)

Rozsnyay Zoltán

GYÉMÁNTDIPLOMÁSAINK

Dr. Baráth László

Horváth Róbert István

Mikó Rezső

Bujdosó Attila

Kalmár Lajos

ifj. Rápolyi István

Dr. Csapó Mihály

Kesztner Zoltán

Stubán Árpád Miklós

Csőke Pál

Komlósi Ferenc

Szabó János

Dombóvári Sándor

Kósa Ernő Béla

Szakács Zoltán

Fesztóry Tamás

Kovács Ferenc

Szaszik Mária

Giczy Katalin (Dr. Marjai Zoltán Ferencné)

Kovács Zoltán László

Tamás Katalin (Sókiné)

Gitye Mihály

Mata Magdolna (Dr. Szőke Miklósné)

Miklósné)

ARANYDIPLOMÁSAINK

Bálint Gyula

Kiss Gábor István

Tanka István

Báló Gábor

Kozma Péter

Turóczy Ferenc

Dr. Barna Tamás

Marosi György

Varga Gábor

Bogdán József

Nádas József

Varga György

Bonczó Kálmán

Namane Ali

Prof. em. dr. Varga Szabolcs

Bús Mária

Padányi-Gulyás Gábor

Dr. Vig Péter

Csesznák Szabolcs

Pfeifer Zoltán

Zsibók András

Dudás László Péter

Polgár Imre

Szalay Piroska (Dürgőné)

Farkas Julianna

Scholtz Péter

Széles Zoltán

Fekete Miklós

Sonnevend Imre

Szigeti György

Dr. Halasy Gyula

Süle Lajos

Dr. Szilágyi Attila

Dr. Héjj Botond

Szabados Sándor

Szirti István

Horváth Géza

Szabó Sándor

Sztrakovics István

Iványi Gábor

Szederjei Ágnes

Kelecsényi Péter

Sztancsik Béla

GRÁNITDIPLOMÁSAINK

Faragó Kornél (Budapest, 1925) rubinokleveles erdőmérnök
Oklevél száma: 365(1948); kelte: 1948. október 26.; kiállította: Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-Kohó- és Erdőmérnöki Kar

Szakmai munkásságát a Miskolci Erdőgazdaságon kezdte, nem mérnöki munkakörben, majd az erdőrendezésen volt óradíjas.

1949 februárjától a MÁV Újmiskolci Osztálymérnökségére került. Két év múlva a MÁV Miskolci Igazgatóság Építési és Pályafenntartási Osztályán tervezőként dolgozott. Több vasútvonal rekonstrukcióját és nagy állomások bővítési, átépítési tervét készítette. Ezt követően építési biztostként ellenőrzési munkát folytatott, az említett tervek kivitelezése során. Eközben tanított és érettségiztetett a Közlekedési Építőipari Technikumban és több MÁV továbbképző tanfolyamon.

1958-ban kérésére áthelyezték a megalakult MÁV Tervező Intézethez, Budapestre. Itt 5 éven át az organizációs és költségvetési osztályon volt csoportvezető, majd a számítástechnikai csoportban – mint alapító tag – dolgozott. Továbbképzés keretében rendszerszervezési oklevelet szerzett. Az akkori nagygépekhez – különféle nyelveken – tucatnyi programot készített és futtatott különböző szakterületek számára, geodéziától és statikától a gépészetten át a vasúti-menetdinamikai számításig és előkalkulációig. 37 évi szolgálat után 1985-ben nyugállományba vonult.

Munkaköréhez kapcsolódóan néhány szakcikket is megjelentetett.

Lutonszky Zoltán (Budapest, 1923) rubinokleveles erdőmérnök
Oklevél száma: 368(1948); kelte: 1948. október 26.; kiállította: Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-Kohó- és Erdőmérnöki Kar

Diplomája megszerzése előtt gyakornokként egy évet a Máramaros-szigeti Erdőgazgatóság Gyertyánligeti Erdőgondnokságán, majd a Somogy Megyei Erdőgazdasági Egyesülés Kardosfai Erdőgondnokságán segédtiszt beosztásban dolgozott. Ezt követően Kaposváron az Erdőgazdaság Műszaki Osztályán szakelőadó és később osztályvezető-helyettes lett. Az átszervezések során rövid ideig építésvezető volt, majd az Erdőgazdasági Tervező Iroda megalakulásakor ott folytatta szolgálatát. Kezdetben magasépítési csoportvezetőként erdőgazdasági épületek felújítását és korszerűsítését tervezte. Több erdő-

gazdasági épületet, gépállomást, munkásszállást, székházat és vadászházat is tervezett.

A magasépítési tevékenysége után az újonnan megalakult Erdőfeltárási Osztályra került, ahol először beosztott, majd csoportvezető volt. Erdőfeltárási terveket készített a Zemplén-hegységben, a Balatonfelvidéken, a Mecsekben, a Pilisben és más erdőgazdasági egységeknél. Több olyan tervet is készített, amelyek erdőterületeknek a sportba, turizmusba és üdülésbe való bekapcsolódását biztosította. Később ismét erdőgazdasági feltáró utakat tervezett, majd osztályvezető és főosztályvezető-helyettes lett. Az úttervezésen kívül hidakat és egyéb műtárgyakat is tervezett, de földméréssel, vízellátással, csatornázással és szennyvízkezeléssel is foglalkozott. Az úttervezés során számos újítást vezetett be, amelyeket a gyakorlatban is széleskörűen alkalmaznak.

Nyugdíjba vonulása előtt szakértőként dolgozott, és közutakkal kapcsolatos terveket készített. 1983-ban nyugállományba vonult, de ezt követően is foglalkozott különböző mélyépítési, geodéziai és úttervezési munkákkal. A Mérnöki Kamara tagja volt. Jelenleg több tájrekonstrukciós terv elkészítésén dolgozik. Részt vett a Budapest környéki hulladéklerakók és az M0-s körgyűrű tervezési munkáiban. Időközben a

Budapesti Mérnöki Kamara örökös tagjává választotta. Egyetemünk több hallgatója diplomatervének elkészítésében segédkezett, illetve munkahelyén bevezette őket a gyakorlati munkába. Szakmai munkásságát különböző vállalati kitüntetésekkel ismerték el, és megkapta a Faipar Kiváló Dolgozója kitüntetést is.

RUBINDIPLOMÁSAINK

Fekete Béla (Kup, 1926) vasokleveles erdőmérnök

Oklevél száma:12-1953/54.; kelte: 1953. december 1.; kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

A diploma megszerzése után első munkahelye az Erdőgazdasági Építő Vállalatnál volt 1954. január 1-jétől építésvezetői beosztásban. Feladatkörébe tartozott a Devecseri Állami Gazdaság területén jelentkező magas és mélyépítési munkák kivitelezése is.

1955-től a Nyirádi Bányüzemnél építésvezető, ahol a bányászok részére lakótelepi lakások építését vezette.

1956-tól a Veszprémi Közép-dunántúli Szénbánya Trösztnél építési előadó, ahol a dunántúli szénbányákhoz tartozó külszíni létesítmények építését vezette.

1967-től a KPM Veszprémi Közüti Igazgatóságnál szakaszmérnöként dolgozott.

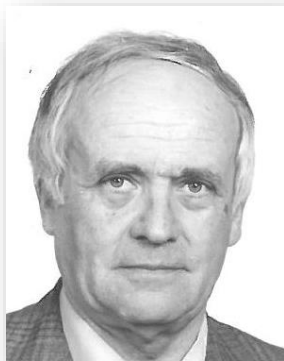
1968-tól a Dunántúli Vízügyi Építő Vállalat (DUVIÉP) fő-építésvezetője, felügyelete alá tartozott három építésvezetőség irányítása.

1971-től a Mezőgazdasági Beruházási Vállalat (későbbi nevén AGROTERV) műszaki osztályvezetője. Feladatkörébe tartozott a megye területén végzett kivitelezések ellenőrzése.

1979-80-ban középvezetői tanfolyamot végzett kiváló eredménnyel.

1981-ben Kiváló munkáért miniszteri kitüntetést kapott.

1987-ben nyugdíjba vonulása alkalmából szintén miniszteri kitüntetésben részesült az AGROBER vezérigazgatója részéről.

Dr. Joó Imre (Nagykanizsa, 1930) vasokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 7-1953/54.; kelte: 1953. november 30.; kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Erdőmérnöki oklevelét 1953-ban szerezte meg erdőipari szakon. 1954-től az Erdőgazdasági Építő Vállalat (Budapest) vidéki építésvezetői beosztásában dolgozott, mint technikus és építésvezető. Erdei makadám feltáróutak, iparvasutak és üzemi épületek, lakások kivitelezését irányította. 1954-ben tartalékos térképész tiszt lett. 1956-ban a Magyar Beruházási Bankban, Szombathelyen műszaki ellenőrként, mérnök-ként tevékenykedett. Állami vállalatok műszaki ellenőrzését látta el.

1957-től a Nyugat-magyarországi Fűrészeknél dolgozott. Részt vett építési tervezőként az első forgácslapüzem létrehozásában, majd 1960-

tól három műszakos műszakvezetőként sajátította el az új szakterület sajátosságait. 1962-től fejlesztő mérnök-ként az anyagmozgatás mobil emelőberendezésekkel történő kiváltása, továbbá mérnöki team keretében füstgáztisztító berendezések tervezése és kivitelezése képezték feladatát. 1964-ben az Egyetem Faipari Mérnöki Karán műszaki doktori címet szerzett. Mint főtechnológus, részt vett a 75 000 m³/év kapacitású forgácslapüzem tervezésében. A feladat a légtechnikai anyagszállító berendezések tervezése, majd 1970-től a beruházási feladatok irányítása volt. 1972-ben a megvalósult beruházás

üzembe helyezése, és a feltárt hibák kijavítása volt a feladata. 1974-től a Nyugat-magyarországi Fagazdasági Kombinát műszaki fejlesztési osztályvezetője, 1976-tól fejlesztési főmérnöke volt. A teljes vertikum tervezési, gyártásfejlesztési és beruházási tevékenységet irányította. 1980-tól mint gyárigazgató vezette a fafel-dolgozás és épületelem-gyártás szakterületét. 1989-től a MULTIPAN Forgácsológépgyár Kft. magyar-osztrák vegyes vállalat ügyvezető igazgatója volt. 1993-ban nyugállományba vonult, de 1998-ig továbbra is előző beosztásában tevékenykedett.

1957-től titkára, majd elnöke volt a FATE szombathelyi csoportjának.

Szakmai munkásságát a Faipar című szaklapban megjelent számos publikáció, a Vasi Építész és a Magyar Építőipar című lapokban megjelent szakkikkek, továbbá szakelőadások, szakértői írások, diplomaterv bírálatok jelezték.

Munkásságát Kiváló Dolgozó, három alkalommal a Faipar Kiváló Dolgozója, Faipari Fejlesztésért Emlékérem, Újítási Emlékérem díjakkal ismerték el.

Péterfalvi Sándor (Sümege, 1930) vasokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 6-1953/54.; kelte: 1953. november 30.; kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Erdőmérnöki oklevele megszerzését követően 1953-tól 42 év szolgálati időt a Nyugat-magyarországi Fagazdasági Kombinátnál és annak jogelődjeinél töltött el különböző beosztásokban. 1956 novemberében a Lenti Fűrészüzem munkástanácsában vállalt elnökségéért börtönbüntetésre ítélték, ahonnan 3 és fél év után szabadult. Kollégái segítségével Szombathelyen a Nyugat-magyarországi Fűrészeknél helyezkedett el fejlesztőként. Később főtechnológusi, majd gyártmányfejlesztő munkaköröket töltött be. 1993-ban külkereskedelmi vezetőként vonult nyugállományba. A börtönévéért kapott kárpótláson vett földön 10 ha erdőt telepített, nyugdíjasként e területen tevékenykedik.

Részt vett az Országos Könnyűszerkezetes program vezetésében, több szakkikket jelentetett meg a Faiparban.

Több szakmai elismerést és kitüntetést kapott, társadalmi munkáját Aranyjelvénnel díjazták.

Székely Edgár Rudolf (Bakonyszentkirály, 1931) vasokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 49-1953/54.; kelte: 1953. december 16.; kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Erdőmérnöki oklevelének megszerzése után, 1954 januárjában Szombathelyen a Nyugatmagyarországi Fűrészeknél állt munkába és az átalakításokon valamint több szervezeti összevonáson átment jogutódjától, a Nyugatmagyarországi Fagazdasági Kombináttól ment nyugdíjba. Volt fűrészüzemi művezető, MEO csoportvezető, lett még fűrészüzem vezetője, majd technológus. Ezek után szakmai fejlődésében döntő lépés volt, hogy 1957–1961 években tagja lett az első hazai forgácsológépgyár létrehozását és annak beindulását megvalósító szűkebb körű szakmai stábnak. Gyártástechnológiai, de gépészeti fel-

adatok megvalósításán is dolgozott, és részt vállalt az üzembehelyezést követően a biztonságos termelés minőségi és mennyiségi követelményeinek megteremtésében. Egyidejűleg kezdte meg tanulmányait a BME Villamosmérnöki Karán ahol 1966-ban erősáramú villamosgépész mérnöki oklevelet szerzett.

Érdeklődési köre a műszakin túl egyaránt kiterjedt a gazdasági tevékenységek szerteágazó területére és munkaköri beosztása így a szükségnek megfelelően is változott. A már említetteken kívül volt átmenetileg a nagyvállalat munkaügyi osztályvezetője és vállalati biztonsági megbízottja is.

Huzamos ideig azonban az országosan kiemelt kategóriájú, sokirányú tevékenységet végző vállalat összevont terv- és termelési, majd ezt követően a közgazdasági és üzemgazdasági osztályának vezetői munkakörét látta el.

Kulcsszerepe volt a sikeres nagyvállalat operatív termelési és gazdasági terveinek kidolgozásában, az elvégzett munka folyamatos elemzésében, értékelésében. Munkáját végül műszaki-gazdasági tanácsadóként is értékelték.

Pályafutása során aktívan részt vett a fűrész-, majd a forgácsolóipari szakmunkás- és művezetőképzésben, tananyagok összeállításában, továbbá oktató és vizsgabizottsági tagként is. Éveken át volt faipari vonalon hiteles (okmánnyal ellátott) bírósági szakértő. Voltak újításai és a szakfolyóiratokban megjelent több műszaki és gazdasági referenduma.

Munkáját több alkalommal vállalati Kiváló Dolgozó, és 1981-ben minisztériumi Kiváló Munkáért kitüntetéssel ismerték el.

VASDIPLOMÁSAINK

Baraksó János (Nagyhalász, 1933) gyémántokleveles erdőmérnök
Oklevelét kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

1956-ban hagyta el Magyarországot, mint soproni erdőmérnök hallgató. Erdőmérnöki diplomáját 1959-ben kapta meg a British Columbia Egyetem Sopron tagozatában.

1959-ben egy nemzetközi bányavállalatnál, a Kennecott Copper Ltd-nél helyezkedett el, mint segéd földkémikus kutató.

1965-ben szerezte meg a földkémiai kandidátusi diplomáját és ez évben lett Kennecott Copper Ltd. főföldkémikusa és szaktanácsadója.

1969-ben az Anaconda American Brass főföldkémikusa állást foglalta el, és mint szaktanácsadó is dolgozott.

1972-ben saját vállalatait szervezte meg.

1990-ben elnöke az Assayers Canada vállalatnak.

1993-tól szaktanácsadó Barakso Consultants Ltd-ben, és társigazgatója több kutató vállalatnak.

Szerkesztője és társszerkesztője 27 tudományos cikknek.

Alapító tagja a Nemzetközi Földkémia kutató szervezetnek.

Mint szaktanácsadó 1968-tól nemzetközi vonalon dolgozott a világ legkülönbözőbb részein.

1989-1993-ig A Vancouveri Magyar Kulturális Egyesület elnöke.

2007-ben megszervezte a Soproni Dr. Roller Kálmán Ösztöndíjat, melynek napjainkban is elnöke. Az alapítvány a Soproni Egyetem és a University British Columbia diákjai számára biztosít ösztöndíjat.

2015-ben a Vancouveri Magyar Kulturális Egyesület Életműdíja a Magyarság Fennmaradásért kitüntetést kapta meg.

2015-ben a Magyar Érdemrend Lovagkereszt kitüntetést adományozta a Magyar Köztársaság elnöke, Áder János, Baraksó Jánosnak.

Fazokas Ferenc (Budapest, 1935) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevelét kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

Végzése után már 1959-ben Vancouverben kapott ideiglenes munkát a városrendészetnél, mint földmérési aszisztens.

1956-ban jelentkezett a Canadian Forest Products-hoz, ahova fel is vették, és földmérési valamint erdőbecslési feladatokat látott el. 1962-ben felvették a Tartományi Erdőszolgálathoz Prince George kerületbe.

1962-ben Torontóban telepedett le. Letelepedése után Torontó városrendezésének alkalmazásában volt. Mint műszerész kezdte meg munkáját, majd később csoportvezető lett.

1969 óta tagja a mérnöki kamarának, amihez szükséges volt – tanulmányait kiegészítve – néhány vizsga letételére. A Városrendészetnél 37 évet töltött el, és innen vonult nyugállományba 2000-ben.

Prof. dr. h.c. dr. Grátzer Miklós (Torbágy, 1934) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevelét kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

1959-1963 között a Provinciális Erdészetnél dolgozott először mint erdőbecslő, aztán mint kutató.

1962-1966 között a Montanai Egyetemen MSc és PhD diplomát szerzett, és mint kutató dolgozott. 1966-tól 1972-ig társprofesszorként tevékenykedett a Connecticuti Egyetem Erdészeti Karán. 1968-ban a FAO tanácsadója volt Venezuelában és Columbiában.

1972-ben vendégprofesszor lett Washingtonban a Huxley Környezettudományi Karon.

1972-2001 között professzorként dolgozott a New York Állami Környezettudományi és Erdészeti Egyetemen. Három karon 7 tantárgyat tanított.

1991-ben az Erdészeti és Faipari Egyetem vendégprofesszora volt.

Több mint száz szakmai cikk, tanulmány és jelentés szerzője volt.

A Kanadai-Sopron Alumni elnöke, a Magyar Mérnökök Világszövetségének igazgatósági tagja volt 20 évig, a Magyar Tudományos Akadémia Kültestületi tagja.

Munkájáért számos elismerést kapott, közöttük: a Nyugat-Magyarországi Egyetem díszdoktora, a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje, a Forradalom Hőse, a Pro Silviculture, Natura et Venatoria kari díztőr tulajdonosa. az Országos Erdészeti Egyesület Örökös Tagja, a New York State University Distinguid Emeritus Professzora. Az Év Professzora díj, a Diákszövetség kiemelkedő oktatói oklevele elismerés, a Mérnök Világszövetség elismerő oklevelei, Agriculture Science Society oklevele, és New York Sea Grant életmunka díj.

Dr. Illyés Benjamin (Szombathely, 1935) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 35-1958.; kelte: 1958. június 18.; kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Erdőmérnöki pályáját a Mecseki Állami Erdőgazdaság Kisvaszari és Kárászi erdészeti üzemegységénél kezdte meg. Feladata a fakitermelési és szállítási munkák, az erdőművelés műszaki irányítása és szervezése volt.

1965 októberétől az Erdészeti Tudományos Intézet soproni Kísérleti Állomására került. A két évvel korábban megindított erdészeti gazdaságtani kutatásokban kapcsolódott be, mint tudományos munkatárs.

1968-tól a Kísérleti Állomás igazgatójaként 27 évig, majd 1975-től egyúttal a Gazdasági Osztály vezetőjeként is 20 évig dolgozott. Fő kutatási

területe az erdőértékelés és 1968 óta az erdőgazdálkodás piacgazdasági feltételeinek fejlesztése volt.

Az 1980-as években az MTA Erdészeti Bizottságában és a Földértékelési Bizottságban vett részt a reformfolyamatok megalapozásában. 1995-ben vonult nyugállományba. Ezután főleg szakmatörténeti kutatásokat végzett. Elsősorban a soproni 1956-os eseményekkel és a selmeci hagyományokkal foglalkozott.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek egyetemi hallgatóként 1957-ben lett tagja. Később a soproni vezetőség tagjaként, majd a Gazdaságtani Szakosztály titkáráként tevékenykedett. Az Egyesület 2016-ban

közéleti tevékenységét és tudományos munkáját Kaán Károly Emlékéremmel ismerte el.

A budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem ipar szakán 1971-ben mérnök-közgazdász képzettséget szerzett. 1974-ben summa cum laude minősítéssel közgazdasági egyetemi doktori fokozatot kapott. A Közgazdasági Társaság megyei vezetőségének évtizedeken keresztül tagja volt és vezette a soproni helyi csoportot. A Közgazdasági Társaság Széchenyi emlékéremmel ismerte el szakmai munkáját.

A Soproni Egyetem erdészeti ökonómiai képzésében és továbbképzésében előadások tartásával az 1970-es évek elejétől vett részt. Munkáját 2018-ban Erdőmérnöki Karért díjjal ismerték el.

Kutatási eredményeit előadásokban, 107 hazai és nemzetközi publikációban ismertette.

Jancsik Károly Árpád (Vác, 1935) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevelét kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

1957 nyarán a British Columbia Állami Erdészetének dolgozott erdőbecslés segítségével.

1958 nyarán erdőbecslésben dolgozott az Indián Rezervátumokban.

1959 és 1962 között erdőbecslési pályán dolgozott.

1982 és 1983 között MacMillan Bloedelnél volt ahol az utolsó 15 évben vezette a mérnöki és útépítési osztályt.

1983 és 1992 között egy másik magán vállalatnak, Timber Westnek, dolgozott mérnöki munkában nyugdíjba menetig.

Rövidesen a nyugdíjba menet után 1992-ben egy magán konzultánsi vállalatot kezdett el ahol főleg az utak rekonstrukciójával és a folyók javításával foglalkozott a Canfor magán vállalatnál a Vancouver Szigetén lévő Nimpkish Folyó völgyében 2006-ig. Nyugdíjba vonulása után kertészkedett a házánál, és szeret utazni.

Jandó Tibor (Hegyszentmárton, 1932) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevelét kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

Szakmai életpályáját 1959 júniusában kezdte meg, mint kezdő erdőmérnök egy erdőipari vállalat erdőgazdasági üzeménél. Kezdeti munkaköre a feltáró utak és vágásterületek kitérítése, felmérése és térképezése volt.

1960-ban az üzem szállítóúti hídjainak tervezésével az építő munkacsoport és gépek szerelésével és az építési felügyeletével bízta meg az üzemmérnök.

1962-ben előléptették üzemmérnöknek, és ezt követően 1967-ben erdőgazdasági üzemi igazgatónak.

1967-től 1991-ig a vállalat több erdőgazdasági üzemét vezette igazgatói beosztásban és így alkalma volt a kitermelés, rönk hasznosítás és erdőfelújítás terén új és gazdaságosabb módszerek fejlesztését és alkalmazását megvalósítani.

1991-ben nyugállományba vonult. 1991-1997 között részfoglalkozású konzultációs munkakörben dolgozott az erdőipari vállalatok szövetségénél.

Dr. Magasi László (Székesfehérvár, 1935) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevelét kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

Erdőmérnöki oklevelét (BScF) 1959-ben kapta a British Columbia Egyetem soproni részlegén; mester diplomát (MSc) szerzett mikológiából szintén a UBC-n; doktorátust (PhD) pedig a New York Állami Egyetem Erdészeti és Környezettudományi Karán erdőkórtan-mikológiai vonalon Syracuse N.Y.-ban.

Egész munkássága alatt Fredericton, New Brunswick-ban dolgozott, a kanadai központi kormány Kelet-kanadai Erdészeti Tudományos Kutató Intézetében (CFS-M). Munkaterülete a három kelet-kanadai tartományra

terjedt ki.

1962-1972 között mikológus az Erdei Rovarok és Fabetegségek Felmérési Osztályán, közben 1963-1964-ben felelős a fabetegségekkel kapcsolatos tervező munkáért is.

1972-1974 között a gomba- és rovarhatározási alcsoport vezetője.

1974-1995 között osztályvezető, közben többször, hosszabb-rövidebb időre, az intézet erdővédelmi igazgatója volt.

1984-ben megtervezte a kanadai felmérési módszereket, melyekkel követték a légszennyeződés káros hatását az erdők egészségi állapotára. A kanadai ARNEWS kézikönyv öt nyelven (angol, francia, német, orosz, spanyol) jelent meg. A programmal kapcsolatban többször járt Európában, mint nemzetközi felügyelő; az Egyesült Államokban, mint az egyetlen nem-amerikai tanácsadó; Mexikóban, mint programtervező és kiképző.

1995-1997 között az intézet erdő-egészségi kutató-osztályának tudományos tanácsadója.

Munkája mellett az 1976-1977 tanévben a New Brunswick Egyetem (UNB) biológiai fakultásán mikológiát adott elő, 1977-ben társelőadóként erdőkórtant tanított az erdész fakultáson és évenként szerepelt a biológiai és erdészeti fakultásokon, mint erdővédelmi vendégelőadó.

Nyugdíjazása után, 1998-ban, mint a szilfavész egyik Észak-amerikai szakértője, meghívott előadó volt a Chicago-ban tartott nemzetközi szilfa konferencián.

Mint kutató, számos erdei rovarral és fabetegséggel foglalkozott, Több mint egy évtizeden keresztül az Észak-amerikai Erdészeti Bizottság egyik kanadai képviselője volt.

1963-2010 között tagja volt a Kanadai Erdészeti Egyesületnek (CIF).

1973-tól a Fredericton Városi Erdővédelmi Bizottság meghívott tagja, ahol negyvenöt éve irányítja a szilfavész elleni küzdelmet, mint erdővédelmi tanácsadó.

1992-ben a kanadai erdészeti minisztérium, munkásságáért, a ritkán kiosztott Tudomány- és Technika-Fejlesztési Jutalomdíjjal és az ezzel járó tanulmányúttal tüntette ki.

Harmincnégy évi munkássága alatt több mint 240 tudományos és technikai cikk, jelentés, könyvfejezet, értekezés fűződik a nevéhez.

Nagygyőr Sándor (Tarpa, 1934) gyémántokleveles erdőmérnök
Oklevelét kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry,
Vancouver, Canada Sopron Division

Erdőmérnöki oklevelét 1959-ben szerezte meg. A diplomaosztás után
nem talált erdőmérnöki munkát, így mint árusító és faüzemi munkás
dolgozott.

1960-ban költözés után, a Georgia Pacific Vállalatnál kapott állást, mint
erdőmérnök. Feladata az őserdők feltárása, területek felmérése, felújít-
tása, a vállalat területének kijelölése volt.

1963-ban megszerezte az Oregon Állam Professional Földmérési ok-
levelét.

1967-ben munkahelyet változtatott és a Bureau of Land Management-
nek kezdett el dolgozni. Itt is munkája az őserdők feltárása és a föld-
mérés volt.

1960-tól tagja volt a Society of American Foresters Associantnak és a Forest Engineering Institutnak.
1978-ban megváltozott a munkaköre, és az elkövetkező 24 éven keresztül, mint szakmai tanácsadó dol-
gozott Eugene körzetében.

2004-ben nyugállományba vonult.

Papp Gyula (Kapuvár, 1935) gyémántokleveles erdőmérnök
Oklevél száma: 39-1958.; kelte: 1958. június 18.; kiállította: Erdőmér-
nöki Főiskola

Erdőmérnöki oklevele megszerzése után 1958. július 1-jén állt mun-
kába a Magas-bakonyi Állami Erdőgazdaságnál Pápán.

1970. január 1-jétől – átszervezés miatt – a Balaton felvidéki Erdőgaz-
dasághoz került Keszthelyre, ahol nyugdíjba meneteléig dolgozott.

Munkakörök, melyeket betöltött:

- 1958-1960: gépesítési műszaki vezető,
- 1961-1984: erdőművelési előadó,
- 1984-1994: erdőművelési osztályvezető.

Műszaki téren jelentős volt a Bakony útépitési programban való rész-
vétele.

Erdőművelés területén pedig nagy ismeretségre tett szert szinte valamennyi részterületet illetően.

Oktatóként részt vett a házi szervezésű szakmunkásképző tanfolyamokon. Az itt végzetek adták az er-
dészetek törzsgárdájának magját.

Közjóléti feladatokat is ellátott (pl.: az úttörő sátoros turizmus megszervezése).

Statisztikai adatok és kiértékelések igazolják, hogy tevékenysége során az erdősültség aránya, annak
fatömege és minőségi mértéke is emelkedett.

Munkája során bevezetett illetve alkalmazott technológiák és berendezések közül még a mai gyakorlat-
ban is alkalmaznak belőlük szolgálva a gazdálkodás eredményességét.

Kitüntetései: Kiváló Dolgozó Oklevél (1963, 1976, 1980), Dicsérő Oklevél (1982, 1985), A Földművelés-
ügyi Miniszter Életfa kitüntetés ezüst fokozata (2015).

Bátor Albertné született **Révész Márta** (Füzesabony, 1935) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 27-1958.; kelte: 1958. június 17.; kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

Szakmérnöki oklevelét 1983-ban kapta meg. 1958-1961 között az Állami Erdőrendezés Egri Kirendeltségén dolgozott műszaki előadóként. 1961-1963 között erdőművelési, majd fásítási előadó volt a Mátrai Állami Erdőgazdaság központjában, Parádfürdőn.

1963-1965 között a Nyugatbükki Állami Erdőgazdaság egri központjában területrendezői munkakörben tevékenykedett, majd 1972-ig erdőművelési előadóként dolgozott. Ezek után munkahelyének neve és beosztása változott csak, de helyileg ugyanott dolgozott nyugállományba vonulásáig.

1972-1985 között a Mátrai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Központjában tervelőadó, majd 1985- 1990 között osztályvezetője volt az akkor már Mátra-Nyugatbükki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság néven működő vállalat közgazdasági osztályának.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1958.óta tagja.

Munkásságát vállalata 6 alkalommal Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerte el. 1983-ban a Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztérium Kiváló Munkáért kitüntetését adományozott számára.

Szalkai András (Eger, 1934) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevelét kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

1959-1965 között Erdészeti munkát kezdett a Lignum Limitednél, ahol fakitermelésért, erdészeti munkákért volt felelős, mint erdészeti osztályvezető.

Megalapító tagja volt az L.J. Milner & Associates Ltd. erdészeti tanácsadó társaságnak. 1963-ban kapta meg a British Columbia Registered Forester címet.

1965-1995 között a Weldwood of Canada Limitednél öt pozícióban dolgozott 30 évig. A kezdeti fakitermelés és a velejáró erdészeti munka igazgatója lett.

Szakmai tevékenységéért a Mr. Tennis Award, és Distinguished Forester Award kitüntetésben részesült.

Tarnócai Károly (1935) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevelét kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

1959 és 1965 között erdészeti és talajtani területen dolgozott British Columbiában. 1965-ben az amerikai Corvallis-ba utazott, és tovább tanul az Oregon State University-n. Itt MSc fokozatot szerzett erdészeti talajtanból és ökológiából. Nemsokkal a végzés után a kanadai szövetségi kormányzat alkalmazásába került. Ennek keretén belül talajtani és talajtérképészeti kutatásokat végezett Manitoba északi vidékein. Itt is élt 1966 és 1978 között.

A Szovjetunió összeomlása után részt vett egy nemzetközi tudományos csereprogramban, mely két expedíciót is magába foglalt a szibériai Kolyma folyónál (1991, 1992). A folyó felső folyásától egészen a folyó deltájáig utaztak az Északi-Jegestenger mentén. Két hasonló expedícióban is részt vett még Észak-Oroszország európai részén, valamint Észak-Skandináviában, 1997-ben illetve 1998-ban.

Az 1990-es évek végétől egészen napjainkig több nemzetközi tudományos kutatócsoport munkájában, illetve vezetésében lát el feladatokat. Főbb tevékenysége a sarkvidéki területek talajai szénttartalmának vizsgálatához kötődik.

A szakmában eltöltött 50 éve alatt 266 publikációja jelent meg, mint tudományos cikk, konferenciaelőadás vagy könyvfejezet.

Kiemelkedő tudományos és vezetői tevékenységéért hat kitüntetést kapott amerikai és kanadai intézményektől.

Tolnai István (Lakocsa, 1935) gyémántokleveles erdőmérnök
Oklevelét kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

1959-1963 között a Canadian Forest Products Ltd. nevű erdő és faipari magán vállalat Vancouver Szigeti részlegénél erdőbecslési és felmérési csoport vezetőjeként munkálkodott.

1963-ban a vállalat áthelyezte a Prince George-i Erőigazgatóságban működő részlegéhez, ahol a cég egy új cellulóz-papírgyárat épített. Itt az Erdészeti Osztály megszervezése volt a feladata, csoportvezetőként dolgozott.

1973-ban munkahelyet váltott és a Kamloops városában székelő Weyerhaeuser Canada Ltd.-hez csatlakozott, ahol az Erdészeti Osztály átszervezése után lett osztályvezető. Ennél a cégnél dolgozott nyugállományba vonulásáig, 2001-ig.

Szakmai munkássága alatt föderális és tartományi államok technikai csoportjainak volt tagja vagy elnöke. 1995-1996 között a Kanadai Erdészeti Egyesület elnökévé választották.

Szakmai munkásságát többször hivatalos kitüntetéssel ismerték el. Többek között 1993-ban a Weyerhaeuser Vállalat Elnöki díját, 1996-ban Brit-Columbia Kiváló Erdőművelő díját kapta. 1998-ban a Brit-Columbiai Erdészeti Egyesület Kiváló Erdész címmel tüntette ki.

Tóth Ágoston (Mezőtárkány, 1933) gyémántokleveles erdőmérnök
Oklevél száma: 37-1958.; kelte: 1958. június 18.; kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

A Cserháti Állami Erdőgazdaságnál, Balassagyarmaton helyezkedett el. Erdőművelési szak-előadói állást kapott, amit egymást követően az erdőgazdaság több erdészeténél is betöltött.

1963-ban a Zagyvapálfalvai Erdészet vezetőjévé nevezték ki. Ebben a beosztásban 1975-ig dolgozott.

1976 januárjában felkérték az Ipolyvidéki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság műszaki igazgató-helyettes főmérnöki munkakör ellátására. Ez az erdőgazdaság 1971. évben került kialakításra a Cserháti Állami Erdőgazdaság és a Börzsönyi Állami Erdőgazdaság összevonása által.

Több ízben vállalati és erdészet kiváló dolgozója kitüntetésben részesült. Ez utóbbi időszakban az OEE Balassagyarmati Helyi Csoportjának tagsága titkárának választotta. Ezt a tisztséget egy évtizedig töltötte be.

1987-ben új szervezeti egység a Műszaki Üzemigazgatóság vezetője lett.

1992-ben nyugállományba került. Néhány évig igazságügyi szakértőként dolgozott.

Varga Pál (Vaszar, 1934) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevelét kiállította: University of British Columbia, Faculty of Forestry, Vancouver, Canada Sopron Division

1959-1961 között Vacouver Szigetén dolgozott kezdő mérnöki beosztásban az egyik akkori legnagyobb faipari vállalatnál a MacMillan Bloedelnél. Főleg feltáró utak kitűzésével, termelési területek bemérésével, hidak tervezésével foglalkozott. 1961-1963 között áthelyezték a Queen Charlotte erdőgazdasági üzeméhez, ahol hasonló munkakörben dolgozott.

1964-1971 között Menzies Bay erdőgazdasági üzeménél erdőmérnöki beosztást kapott. Feladata az évi vágásterületek tervezése, az ahhoz szükséges utak tervezése, építése volt.

1971-ben erdőmérnöki beosztásban tevékenykedett Franklin Erdőgazdasági üzemnél.

1971-1974 között Sproat Lake erdőgazdasági üzemnél igazgatói állást töltött be.

1974-1981 között a Sarita Divízióban majd 1981-1992 között a Kennedy Lake Divízióban szintén igazgatói beosztásban dolgozott.

Dr. Veres Pál (Besenyőtelek, 1935) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevel száma: 32-1958.; kelte: 1958. június 18.; kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

A Budapesti Furnér- és Lemezmuveknél mérnök-, majd gyártásvezető mérnök volt.

1960 áprilisától az Erdőmérnöki Főiskola keretében megalakult faipari mérnökképzés oktatója lett, mint a Falemezgyártástani Tanszék tanársegédje, majd adjunktusa. Részt vett a kialakuló tanszék tantárgyi programjainak összeállításában, szakmai vitáiban. Előadásokat tartott, gyakorlatokat vezetett a tanszék minden tárgykörében.

Több szakmai bizottságban dolgozott. A KGST Szárítási Szakbizottságának vezetője volt.

Irodalmi munkásságát 3 könyv részlete, egyetemi jegyzet, tudományos közlemények, számos előadás anyaga, és több cikk megjelenése szakmai folyóiratokban jelzi.

Egyetemi doktori oklevelet is szerzett.

Zádor Oszkár (Szilvásvárad, 1935) gyémántokleveles erdőmérnök

Oklevel száma: 31-1958.; kelte: 1958. június 18.; kiállította: Erdőmérnöki Főiskola

1958 júliusától a Mátrai Állami Erdőgazdaság verpeléti erdészeténél szakelőadóként dolgozott.

1963 januárjától a Zemplén-hegységi Állami Erdőgazdaság Boldogkőváraljai Erdészetéhez helyezték erdőművelési műszaki vezetőnek. 1966 októberétől ezen erdőgazdaság Háromhuta Erdészetének vezetőjévé nevezték ki. 1969 elején az erdőgazdaság központjába helyezték magas- és mélyépítési csoportvezetőnek.

1969 májusától áthelyezéssel került a Budavidéki Állami Erdő- és Vadgazdaság Bajnai Erdészetéhez erdészvezetői beosztásba. 1989-ben az erdőgazdaság megszűnt, így átkerült a Pilisi Állami Parkerdőgazdasághoz. 1993 decemberében közös megegyezéssel nyugállományba vonult. Pár évig, mint erdészeti szakértő tevékenykedett.

Szakmai munkásságát Bedő Albert Emlékéremmel, Eredményes Fásításért Emlékéremmel, Erdészet Kiváló Dolgozója miniszteri kitüntetéssel, több vállalati kiváló dolgozó elismeréssel jutalmazták.

GYÉMÁNTDIPLOMÁSAINK

Dr. Baráth László (Tapolca, 1940) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 41/1963.; kelte: 1963. június 19.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Munkáját az egykori Dél-zalai Állami Erdőgazdaság Nagykanizsai Északi Erdészeténél kezdte, ahol erdőművelési műszaki vezetőként dolgozott 1969 végéig.

1970-től a jogutód Zalai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság nagykanizsai központjában fafeldolgozási előadó, majd 1973-tól osztályvezető-helyettes.

1982-ben gazdaságánál igazgatási osztályvezetőnek nevezték ki. 1986-ban osztályvezető-főmérnök címmel használatot kapott, és még abban az évben egyetemi doktori fokozatot szerzett az Erdőmérnöki Karon. Igazgatási munkakörében igen jelentős szerepet vállalt a zalai kőolajfúrásai erdei károk komoly mérséklésében, s az anyagi károk megtérítésében.

1985-1990 között a Vállalati Tanács elnökhelyettese volt.

Az 1992-1993 közötti vállalati átalakulás időszakában az OEE Nagykanizsai Helyi Csoportjának elnöki teendőit is ellátta. Az OEE-nek 1963 óta tagja.

1994-1995-ben Erdőérték- és Kárértékszámítási szaktanfolyamot végzett az Erdőmérnöki Karon.

2000-ben vonult nyugállományba a jogutód ZALAERDŐ Rt.-től.

Forgatókönyvíróként és rendezőként két jelentős erdészeti kiállítás is fűződik nevéhez. Egy zalai vonatkozású szakmai könyvnek felelős szerkesztője, kettőnek szerzője, négynek társszerzője. Publikált az évente megjelenő KANIZSAI ANTOLÓGIA kiadványban. A ZALAERDŐ üzemi újságnak immár öt évtizede alapító szerkesztőbizottsági tagja, jelenleg már tiszteletbeli tagként.

Munkásságát többek között Bedő Albert-díjjal, két-két Kiváló Munkáért MÉM miniszteri, illetve művelődési miniszteri, valamint agrárminiszteri Életfa-Emlékplakett ezüst fokozata kitüntetésekkel ismerték el.

Bujdosó Attila (Gyula, 1940) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 21/1963.; kelte: 1963. június 18.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

A diploma megszerzését megelőző évben a Hortobágyi Állami Gazdaság ösztöndíjasa volt, ahol 1963. július 15-től erdészeti gyakornokként kezdett dolgozni. 1990-ben a Gazdaság termelési igazgatói munkaköréből köszönt el, és műszaki és fizikai munkatársaival közösen Hortobágyi Nádgazdaság Kft. néven új vállalkozást hozott létre, melynek ügyvezető igazgatója volt nyugdíjba vonulásáig (2004. április 30.).

Mérnöki kinevezése után tervezte és irányította a Gazdaság erdőtelepítéseit, megszervezte és vezette a vadászati ágazatot. Főmérnökként – munkatársaival együtt – jelentős export árbevételt ért el a nádgazdasági ágazat kifejlesztésével. Termelési igazgatói munkájának részét képezte a hortobágyi hagyományos állattenyésztés irányítása, Mátá lovas központjának továbbépítése. Részt vett a Hortobágyi Nemzeti Park létrehozásának tervezésében, majd megszerkesztette a Park első térképét.

Mezőgazdasági vállalatgazdasági szakmérnök, címzetes egyetemi docens, Nimród emlékérem birtokosa. Szerteágazó feladatainak megoldásában a soproni Alma Mater és professzorai – különösen Stasney, Nemky, Sébor és Pankotai professzorok – által megmutatott mérnöki ethosz jelentett állandó támogatást.

Dr. Csapó Mihály (Debrecen, 1940) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 22-1963.; kelte: 1963. június 18.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Első munkahelye a Budapesti Erdőrendezőség Fotogrammetriai Osztálya, ahol az 1963-1965. közötti időszakban dolgozott műszaki ügyintézőként. Ezt követően az Országos Erdészeti Főigazgatóság Tervgazdasági Főosztályán volt főelőadó. A Főigazgatóság megszűnése után 1967-1972-ig az Állami erdőrendezőiségek Műszaki Irodájának Fotogrammetriai Osztályán tevékenykedett csoportvezetőként. 1972-

től 1976-ig a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium (MÉM) miniszteri titkárságán dolgozott osztályvezetői beosztásban, előbb Dr. Madas András, majd Hammer József miniszterhelyettesek szakmai titkáráként. Majd rövid ideig (1977-1978.) az Állami Fagazdasági Vállalatok Országos Központjának Közgazdasági Főosztályán volt üzemgazdász, illetve a MEM Erdészeti Hivatalában dolgozott osztályvezetőként (1978-1980.). 1980-tól 1992-ig az Erdőgazdasági Fűz- és Kosáripári Vállalat igazgatója, majd a Miniszterelnöki Hivatalban miniszteri kabinetfőnök volt 1994-ig. Ezt követően a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium Közgazdasági Főosztályán dolgozott, ahonnan 2006-ban ment nyugdíjba főosztályvezető-helyettesi minőségben.

Időközben felsőfokú illetve középfokú nyelvvizsgát tett orosz és angol nyelvből, valamint elvégezte a Közgazdaságtudományi Egyetem külkereskedelmi szakát, és vállalatgazdálkodási szakmérnöki oklevelet, valamint egyetemi doktori címet szerzett a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen.

Egy ciklusban az Országos Erdészeti Egyesület elnökségi tagja volt.

Munkásságát az Erdészet Kiváló Dolgozója, Kiváló Munkáért kitüntetésekkel, és a Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjével ismerték el.

Csőke Pál (Tiszafüred, 1940) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 43/1963.; kelte: 1963. június 19.; Kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Életútja állomásai:

1963-1966: A Szolnok megyei Állami Erdőgazdaság Tiszafüredi Erdészeténél erdőművelési műszaki vezető.

1966-1971: a fenti Erdőgazdaság (későbbi nevén: Nagykunsági Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság, Szolnok) Jászberényi Erdészeténél erdészettervező.

1972-1977: A Felső-Tiszai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság (FEFAG, Nyíregyháza) Bánki Erdészeténél (Debrecen) fahasználati műszaki vezető.

1978-1985: A FEFAG Debreceni Parkerdészeténél fahasználati és fagyártmánytermelési csoportvezető. 1979-ben fahasználati és faanyagmozgatási szakmérnöki diplomát szerzett.

1985-1990: A Debreceni Parkerdészetnél fagazdasági ágazatvezető.

1990-2002: A FEFAG (majd Nyírségi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság, Nyíregyháza) Debreceni Erdészetnél erdészeti igazgató.

2002-2008: A Tiszántúli Vízügyi Igazgatóságnál (Debrecen) erdészeti ügyintéző – nyugdíjasként.

Dombóvári Sándor (Szakoly, 1940) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 24/1963.; kelte: 1963. június 18.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1963-1968 között a Kiskunsági Állami Erdőgazdaság tervgazdálkodási előadójaként, műszaki vezetőként, termőhelyfeltáróként dolgozott. 1968-69-ben a MÉM Szegedi Állami Erdőrendezőség Kecskeméti erdőfelügyelőség erdőfelügyelője volt. 1969-től nyugdíjba lépéséig – 1997 végéig – a Gemenci állami Erdő- és Vadgazdaság és jogutódjai alkalmazásában állt. 1969-1972-ig erdőművelési előadó, majd végig humánpolitikai munkakörben tevékenykedett vezetőként, osztályvezetőként.

Az OEE Erdészeti Szakkönyvtára támogatására létrehozott Wágner Károly Alapítvány induló kuratóriumának tagja volt. Szakpolitikai munkát az MSZP Agrár Tagozata Erdészeti Szakértői Körében és Környezetvédelmi Tagozata elnökségében végzett.

Kitüntetései: az Erdészet Kiváló Dolgozója és Kiváló Munkáért.

Fesztory Tamás (Nyíregyháza, 1939) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 27/1963.; kelte: 1963. június 18.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Az erdőmérnöki oklevelet 1963-ban szerezte meg az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán. 1963-1967 között erdőművelési műszaki vezetőként dolgozott a Pilisi Állami Erdőgazdaság Süttői Erdészeti Kiváló Dolgozója. 1968-1969-ben a Tatai Parképítő Vállalatnál volt főmérnök. 1969-től 1989-ig újra Süttőn erdőművelési műszaki vezetőként tevékenykedett. 1990-től nyugdíjba vonulásáig főmérnökként dolgozott. Ez idő alatt háromszor volt az Erdészeti Kiváló Dolgozója. 1984-ben a Magyar Népköztársaság Honvédelmi Minisztériuma által alapított Kiváló Munkáért jelvényt kapott.

Giczy Katalin (Dr. Marjai Zoltán Ferencné) (Egyed, 1939) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 50/1963.; kelte: 1963. június 20.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Erdőmérnöki oklevelét 1963-ban szerezte meg. A Mezőföldi Állami Erdőgazdaságtól 1963 szeptemberében került a Tanulmányi Állami Erdőgazdasághoz, ahol mag-, csemetetermelési, fásítási és birtokpolitikai, erdőművelési előadóként dolgozott. Ebből az időszakból kiemelhető, hogy az erdőgazdaság jellegéből adódóan feladatkörébe tartozott technikai és egyetemii hallgatók számára tartandó szakmai, terepi bemutatók szervezése. Egyidejűleg az ERTI Soproni Kísérleti Állomásán Dr. Mátyás Vilmos irányítása alatt dolgozott a magtermelő állományok és kísérleti területek országos nyilvántartásba vételén. Ugyancsak erre az időszakra esett az Országos Erdészeti Egyesület ünnepi közgyűlése – alapításának 100. évfordulója alkalmából – melyen 1200 fő vett részt. Ennek az eseménynek egyik fő szervezője volt. Részt vett „Fiatalok a műszaki haladásért” címmel meghirdetett országos pályázaton, ahol 2. helyezést ért el. Közel tíz évig az Erdőgazdaság munkaügyi döntőbizottságának elnökhelyetteseként tevékenykedett. Nyolc évig képviselte az Erdőgazdaságot a Soproni Városi Tanács Környezetvédelmi Bizottságában. Munkájáért „Kiváló Dolgozó” elismerésben részesült.

1977 júliusától Budapesten, az Országos Vetőmag és Szaporítóanyag Felügyelőség Erdészeti és Dísznövény Főosztályán dolgozott. Átszervezés miatt munkahelyének neve változott, Növénytermesztési és Minősítő Intézeté. Feladata változatlan maradt: erdészeti csemetekertek engedélykérelmeinek elbírálása, nyilvántartása, a megtermelt szaporítóanyagok és magtermelő állományok minősítése, nyilvántartása. Rendszeres szakmai továbbképzéseken vett részt és a munkakörének betöltéséhez szükséges hatósági vizsgát is sikeresen teljesítette. „Kiváló Dolgozó” kitüntetésben részesült.

Szakmai életének legfontosabb szakasza azonban az akkor 5700 tagú Országos Erdészeti Egyesületnél végzett tevékenysége, ahová 1988. október 1-jén pályázat útján került, ügyvezető titkári beosztásba. Ezen időszak alatt indult meg az egyesület segélyezési programja (pl.: a teljesen árván maradt 6 Kincses gyermek támogatása). 1991. júliusában „Az „Erdészeti Ifjúsági Oktatási Központok Magyarországon” címmel rendezett európai részvételű szeminárium és tanulmányút az egyesület ifjúságnevelési programjának kezdetét jelenti. Ekkor már működött a Pilisi Állami Parkerdőgazdaság és a Nagykunsági Állami Erdőgazdaság Erdei Iskolája, ahol a gyakorlati programok folytak. Ezt követően támogatta az egyesület természet- és környezetnevelési programját a Deutsche Waldjugend részéről Roland Migende úr, akinek segítségével a Bajor Nemzeti Park ifjúságnevelési programjának jelentős része magyarra lefordítva, kiosztásra került a természet- és környezetnevelési oktatók részére. Az Egyesület megjelentette Dr. Majer Antal válogatásában „Az erdő poézise” című könyvet, amely a fákról és erdőkről szóló 220 verset tartalmaz. Az OEE támogatásával szerveződött Budapesten az I. Lyme kongresszus. Jelentős esemény volt 1996-ban a 130 éves OEE és a 60 éves Magyarországi Erdészeti Világkongresszus emlékére a jubiláris eseménysorozat (bélyeg, érem, jelvény készítése), Bund Károly síremlékének felújítása, az 5 szakosztály részére rendezett BayWa gépbemutató szervezése.

Tevékenysége során külön említést érdemel a szakmai tanulmányutak sikeres szervezése és lebonyolítása. Évente mintegy 5-6 csoport érkezett magyarországi szakmai tanulmányútra. Ők építették tovább az Országos Erdészeti Egyesület, a magyar erdőgazdálkodás és természetvédelem elismerését és hírnevét.

Látogatásukat legtöbb esetben meghívásuk követte, melyet az egyesület az erdőgazdaságok küldötteivel általában 40 fős létszámmal viszonzott. (Ausztria, Németország, Szlovénia, Horvátország, Olaszország, Finnország, Görögország, Törökország). A legjelentősebb azonban a dr. Sziklai Oszkár professzor úr által is kezdeményezett, a Kanadában és Kaliforniában élő erdőmérnökök által szervezett szakmai tanulmányút, (1995, 1997) – mindez dr. Szőnyi László kitűnő szakmai tolmácsolása és idegenvezetése segítségével.

Az Egyesület után a MTESZ Oktatási Központ munkatársa volt, ahol két nagy, az erdészeti szakterülettel kapcsolatos rendezvény szervezője volt: „Gyökerek és szárnyak” – ifjúságnevelési konferencia és tanulmányút, „Biológiai alapok a növénytermesztésben” erdészeti és dísznövény témában.

2019. október 23-a alkalmából Dr. Nagy István agrárminiszter kiemelkedő szakmai tevékenységéért „Életfa” emlékplakett ezüst fokozata elismerést adományozott.

Gitye Mihály (Bácsalmás, 1940) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 23/1963.; kelte: 1963. június 18.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1963-ban, a végzést követően, a HM. Veszprémi Erdőgazdaság jogelődjénél helyezkedett el, mint a vállalat ösztöndíjasa. 1963-tól 10 évig a Veszprémi Erdészethél fahasználati műszaki vezetőként és erdészetvezető helyettesként dolgozott. 1973-ban az Erdőgazdaság központjába helyezték át, és nyugdíjazásáig (2001-ig) itt is dolgozott, különböző előadói, főelőadói összetett beosztásokban, fahasználati ágazatban (szállítások szervezése, gépkocsik, erőgépek üzemeltetése), műszaki vonalon (vállalati energetika, külszíni kőbánya tervezése és ellenőrzése) és a közgazdaság terén (belső ellenőrzés, elő- és utókalkuláció, majd controlling vezetése).

Hobby szinten 45 év óta sportvadász és vadásztársasági tisztségviselő.

Horváth Róbert István (Budapest, 1939) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 18/1963.; kelte: 1963. június 18.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1963-1972 közötti időszakban a Balaton-felvidéki Állami Erdőgazdaság Padragi Erdészetének gépesítési és szállítási műszaki vezetőjeként dolgozott. 1972-től a MÉM Veszprémi Erdőrendezőség dolgozója. 1974-1979 közötti években környezetvédelmi és fásítási felügyelő. 1979-től a Veszprémi Erdőfelügyelő-ség Termelőszövetkezeti Osztályának vezetője. 1995-től 2002-ig (nyugdíjazásáig) osztályvezetőként végzte és irányította a Honvédelmi Minisztériumhoz tartozó erdők felügyeletét.

1975-1977-es tanévekben az Erdészeti és Faipari Egyetemen okleveles környezetvédő és tájrendező szakmérnöki diplomát szerzett.

Munkáját többek között Erdőfelügyelői Díjjal ismerték el.

Kesztner Zoltán (Makó, 1939) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 12/1963.; kelte: 1963. június 17.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Tanulmányait 1963-ban az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán, 1968-ban az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem Közlekedési Mérnöki Karán fejezte be. 1963-1973. között a MÁV Építési Szolgálatánál – Építési Főnökség, Debrecen – főművezető, építésvezető, fő építésvezető beosztásokban dolgozott. 1973-1976 között a KPM Közúti Igazgatósága (Debrecen) központi műszaki osztályvezetőjeként tevékenykedett. 1976-1991 között a Kelet-magyarországi Vízügyi Építő Vállalat fő építésvezetője volt. 1992-től, a METAINVEST Mérnökiroda Kft. tulajdonos-igazgatója.

Tevékenysége során többek között A Közlekedés Kiváló Dolgozója, A Vízgazdálkodás Kiváló Dolgozója, Az Építőipar Kiváló Dolgozója és két alkalommal Kiváló Munkáért kitüntetést kapott.

Több alkalommal részt vett a Debreceni Egyetem Főiskolai Karának diploma feladat meghatározó illetve bíráló munkájában.

Komlósi Ferenc (Hódmezővásárhely, 1940) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 26/1963.; kelte: 1963. június 18.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Már pályaválasztása is rendhagyó volt. Az '56-os forradalmi ifjúság úgymond „deklasszált” elemeként már a gimnázium igazgatója zárta jelentkezését a tanítóképző főiskolára. Melegen ajánlotta viszont az agrár szakokat. Ezek közül az erdőszet volt a legszimpatikusabb számára.

1963-ban diplomázott. Szakmai munkáját három területen: Tamási-Gyulaj térségében, a Cserhát-hegységben és Sopronban és környékén fejtette ki. Jellemzője volt a munkaerőhiány, a fokozott gépesítés, az erdősítések ápolásának kemizálása által kialakult feltételekhez való alkalmazkodás. Dolgozott az erdőművelés, fahasználat, gépesítés, útépités, erdőfelügyelet, oktatás területén. Munkakörei: műszaki vezető, erdőszetvezető, központi szakelőadó, termelőszövetkezeti ágazatvezető, erdőfelügyelő, szakközépiskolai tanár. Utóbbi beosztásában hét tárgyat oktatott illetve gyakorlatokat irányított. Megítélése szerint életteljesítménye alábbi elemei figyelemre méltóak:

- két erdőgazdaságnál *első* saját kivitelű feltáróút építésvezetése,
- erdősítések *részleges* vegyszeres ápolásában (vagy sor vagy sorköz) országosan az elsők között volt,
- laza gazdasági erkölcsű kolhozelnökök megrendszabályozása erdeink fennmaradása érdekében
- mélységes alázat a szakma, öntudatos, önértetes fellépés a munkahelyi környezet, főleg a vezetés irányába.

A felvázolt életpálya pecséttel, aláírással szentesített elismeréseket nem eredményezett. A környezet megbecsülését, tiszteletet annál inkább.

Kósa Ernő Béla (Székesfehérvár, 1936) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 52/1963.; kelte: 1963. június 20.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1963-tól a Magas-bakonyi Állami Erdőgazdaság Bakonyszentlászlói erdőszeténél erdőművelési műszaki vezetőként dolgozott, 1972-től erdőszetvezetőként, majd erdőszeti igazgatóként, egészen nyugdíjba vonulásáig. Átszervezések miatt a központot 1970-ben Keszthelyhez csatolták, amely a Balaton-felvidéki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság nevet viselte.

Az 1971. évi MÉM erdőleltár adatai alapján a Bakonyszentlászlói Erdőszet az ország egyik legnagyobb erdőszete volt 9016 ha-os területét tekintve, de feladatai alapján is, ami a személyzetet tiszte-

ségesen leterhelte. Különös gondot fordítottak a költségcsökkentő újítások bevezetésére. A lucfenyő csemetével a karácsonyfa telepeket folyamatosan felújították, és újakat létesítettek. A megtermelt karácsonyfával nemcsak a környéket látták el, hanem tehergépkocsikkal vidékre is szállítottak, vagontételekben pedig Budapestre, a nagyvásártelepre.

A vadászati ágazat külön feladatot jelentett a külföldi és hazai vadászok fogadása, kiszolgálása és vadásztatása miatt.

A fenyőfői erdei fenyves vitatott őshonosságával kapcsolatban bizonyító erdőszettörténeti dokumentumokat és tárgyi bizonyítékokat szolgáltatott Dr. Májer Antal: Fenyves a Bakony alján című könyvének megírása idején.

Szakmai munkásságát jutalmakkal, és számos kitüntetéssel ismerték el.

Kovács Zoltán László (Makó, 1940) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 32/1963.; kelte: 1963. június 19.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1963-tól 2012 decemberéig a Közép-Tisza-vidéki Vízügyi Igazgatóság munkatársaként dolgozott. Ezen időszak alatt volt erdészeti előadó, szakaszmérnök, csoportvezető, főelőadó. Fő feladata a Vízügyi Igazgatóság 4000 ha erdőterületének szakmai irányítása a tervezéstől a kivitelezésig, leszámolásig.

1978-ban a Budapesti Műszaki Egyetemen Folyami vízépítési szakmérnöki oklevelet szerzett.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagja.

Munkásságát több alaklommal Kiváló Dolgozó kitüntetéssel, nyugdíjba vonulásakor Széchenyi Emlékéremmel ismerték el. Aktívan közreműködött a Közép-Tiszán levonult árvizek elleni védekezésben, több alkalommal kapott Árvízvédelemért Emlékérmert.

Mata Magdolna (Dr. Szőke Miklósné) (Gyöngyössolymos, 1939) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 13/1963.; kelte: 1963. június 17.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Munkahelyei:

1963-1964: Erdészeti Tudományos Intézet, Északi- középhegységi Kísérleti Állomás (Mátrafüred) gyakoronok.

1964-1968: Erdészeti Tudományos Intézet, Északi- középhegységi Kísérleti Állomás (Mátrafüred) tudományos segédmunkatárs.

1968-1970: MÉM Erdészeti Hivatal Egri Állami Erdőrendezőség Mátrai Erdőfelügyelőség, fásítási felügyelő.

1970-1978: Mátrai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság (Eger), tervező mérnök.

1978-1982: UNIVERSAL Ipari Szolgáltató Rt. (Eger), beruházási osztályvezető.

1982-ben az Országos Tervhivatal 1/1975. (VIII.22.) OT sz. rendelete alapján Felsőfokú tervgazdasági és beruházási, építőipari szakvizsgát tett.

1982-1990: UNIVERSAL Ipari Szolgáltató Rt. (Eger), főmérnök.

1990-1995: UNIVERSAL Ipari Szolgáltató Rt. (Eger), ügyvezető igazgató.

1995-ben nyugdíjba vonult.

Mikó Rezső (Nagylózs, 1938) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 14/1963.; kelte: 1963. június 17.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Érettségi után egy évet a Tanulmányi Erdőgazdaságnál dolgozott mint csemetekerti dolgozó. Végzését követően 1963. július 1-jétől a Keszthelyi Erdőgazdaság Sümegi Erdészeténél kapott gyakornoki állást egy évi megbízással. 1963. augusztus 1-jén ezt megváltoztatták: kinevezték fahasználati, fagyártmány termelési és fásítási műszaki vezetőnek. 1965. április 1-jével áthelyezték a Keszthelyi Erdészethez a fenti beosztásokba, ezen kívül megbízták a keszthelyi járás tsz erdők fakitermelési éves tervének elkészítésével. Munkát és sok jó ígéretet kapott az 5 év alatt, de teljesítést keveset. 1968. április 1-jével a közeli tsz-nél helyezkedett el mint erdészeti ágazat vezető és beosztott bányaműszaki vezető. Külfejtési bányaműveléssel kapcsolatban letett különböző vizsgákat. Így lett felelős bányaműszaki és robbantási vezető, majd bányáágazat vezető. A tsz erdő irányítását az erdésztechnikus vette át. A Rezi Tsz területén 11 ha új erdő telepítést tervezett, és irányította a kivitelezését. (Telepítés egy éves magágyi erdei fenyővel, út mellett vörös tölgy védősávval.) Egy évre rá az erdőfelügyelőség befejezett jelöléssel vette át, mivel pótlásra nem volt szükség. 1976-ban erdészeti szakemberek számára szervezett 1 hónapos továbbképző tanfolyamon vett részt. 1982-ben Sopronban az Erdészeti és Faipari Egyetemen erdészetvezetők egy hónapos továbbképző tanfolyamán vett részt, itt dolgozatára Kékesi József adjunktus úr kiválóan megfelelt minősítést adott. 1990. november 2-vel kft-k alakultak a tsz-nél, így lett 1991. március 30-ig a bánya

kft. vezetője. 1991-től két évig munkanélküli volt, majd 3 évig a keszthelyi Agrártudományi Egyetemen kapott állást. 1996-ban karkedvezményrel nyugdíjba vonult.

ifj. Rápolti István (Budapest, 1940) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 30/1963.; kelte: 1963. június 18.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Az Erdészeti és Faipari Egyetem elvégzése után az Erdészeti és Faipari Tervező Irodánál (ERFATERV) kapott állást. Az itt eltöltött 20 év során előbb beosztott tervezői, majd önálló tervezőmérnöki, később csoportvezetői, végül osztályvezető helyettesi beosztást kapott. 1970-ben felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem két éves Vízépítési műtárgyak szakmérnöki tanfolyamára, amelyet 1972-ben kitűnő eredménnyel fejezett be. Az ERFATERV-nél az erdészet és faipar számos létesítményének megtervezésében vett részt, mélyépítő tervezőként. Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy ezen létesítményeknél geodéziai felmérést végzett, utat illetve úthálózatot, iparvágányt, darupályát, tereprendezést, stb. tervezett. Az említésre méltóbbak és talán ismertebbek:

- Mátramindszenti Erdészeti Rakodó és Fafeldolgozó Üzem,
- Kapuvári Fagyártmány Üzem és rakodó,
- Soproni Fafeldolgozó Üzem iparvágány és darupálya,
- GYSEV Faátrakó Telep darupályái (Sopron)
- Nyugat-magyarországi Fagazdasági Kombinát darupályái (Szombathely, Körmend),
- Budapesti Falemezművek (Háros)
- Ceglédi Fűrészüzem.

Az 1970-es évek végén megszűntek a hasonló beruházások, ekkor közúti tervezői munkákat kaptak az ERFATERV mélyépítői. Ezekből az alábbiakat végezte:

- Vasszentmihály-Felsőszőlők közötti közút burkolat megerősítési terve,
- Szentgotthárd-Rábfüzes közötti közút burkolat megerősítési terve,
- Molnasecsőd-Katafa közötti közút korszerűsítési terve.

Az 1980-as évek elején tovább csökkent a feladat az ERFATERV-nél. Az ezzel járó létszámleépítések során ő is változtatni kényszerült. 1983-ban átment a MÁV Tervező Intézetbe. Itt vasúti pályatervezőként 17 évet dolgozott. Több állomás és vonalszakasz geodéziai felmérése után elkészítette azok állapotterveit. Pl. Murakeresztúr, Vác, Hegyeshalom, Budapest Nyugati-pályaudvar, illetve Balatonszentgyörgy-Nagykanizsa, Nagykanizsa-Murakeresztúr, Rákos-Pécel, Pécel-Isaszeg. Emellett számos vasúti pályaterv elkészítésében vett részt, melyek közül talán a legjelentősebb a Zalaegerszeg-Zalalövő közötti szakasz.

2000-ben, elérve a 60 éves kort, nyugdíjba vonult. Ezt követően azonban még nyolc évnyi aktív időszak következett, amikor is mérnöki kamarai tagként geodéziai és vasúti részlettervezési munkákat vállalt. Az így eltöltött 45 év során gyakran emlékezett hálával az egykori Alma Materre, amelytől sok egyéb mellett a műszaki ismereteket és főként a geodéziai munkákhoz szükséges tudást kapott.

Stubán Árpád Miklós (Veszprémpinkóc, 1938) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 10/1963.; kelte: 1963. június 17.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1963-64 között a Vértesi Állami Erdőgazdaság Csákvári Erdészeténél erdőművelési műszaki vezető. 1964-től 1968-ig a Keszthelyi Állami Erdőgazdaság Keszthelyi Erdészetének fahasználati műszaki vezetője, majd a megalakult Műszaki Erdészetnél építésvezető. 1968-1971 között a Kis-balatoni és Középzalai Vízitársulat (Keszthely) fő-építésvezetője volt. 1971-től 2002-ig a Veszprémi Erdőfelügyelőségen erdőfelügyelőként, majd osztályvezetőként dolgozott.

Szakmai munkásságát többek között Erdőfelügyelői Díjjal és Kaán Károly Emlékéremmel ismerték el.

Szabó János (Mindszent, 1940) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 33/1963.; kelte: 1963. június 19.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Munkáját a Kiskunsági Állami Erdőgazdaságnál (Kecskemét) kezdte gyakornoki, gépesítési előadói, terv előadói munkakörökben. 1968-ban az Erdőgazdaság beiskolázta a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem mérnök-közügazdász szakára (betegsége miatt befejezni nem tudta). 1969-71 között építésvezetőként, majd 1971-74-ig építési csoportvezetőként dolgozott. 1974-76. között igazgatási osztályvezető helyettes volt. 1976-tól önálló tervezési, műszaki ellenőri, majd nagyobb beruházások menedzselési feladatait végezte. Nagyobb munkái:

- Bugaci Erdészeti Központ rendezési terve,
- Alföldfásítás Múzeum, Oktatási Központ, Diákszálló, Gépjavító műhely, Fűrészcsarnok tervezése,
- a jánoshalmi fűrészcsarnok tervezése,
- kecskeméti irodaház bővítésének tervezése,
- az Ópusztaszeri Skanzenbe a Kunsági erdészház telepítése,
- utolsó munkája a Nyíri Erdei Iskola tervezési és kivitelezési munkáinak menedzselése volt.

Többször kapott Kiváló Dolgozó elismerést, valamint a helyi kollégák által megszavazott 1848-as alapítvány kitüntetését, a „Kossuth-érmet”.

Szakács Zoltán (Telkibánya, 1939) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 56/1963.; kelte: 1963. június 20.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1963. július 6-tól 1999. november 15-ig terjedő időszakban a Mezőföldi Állami Erdőgazdaságnál (ma Vadex Zrt., Székesfehérvár) dolgozott. Egy évig a Balinkai Fagyártmánytermelő Üzemben dolgozott műszaki vezetőként, majd a Székesfehérvári Erdészethél lett műszaki vezető. 1966-1971 között a Sárosdi Erdészet erdőművelési és fásítási műszaki vezetőjeként tevékenykedett. 1971-ben a Sárosdi Erdészet vezetője lett. Ebben a munkakörben dolgozott 1993. november 15-én bekövetkezett nyugdíjba vonulásáig.

Szaszik Mária (Budapest, 1938) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 62-1963.; kelte: 1963. december 17.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Az érettségi után 1958. június végéig erdei munkásként dolgozott, előbb a Budapesti Állami Erdőgazdaságnál, majd Sopronban a Tanulmányi Erdőgazdaságnál. 1963. augusztus 1-jétől 1980. március 31-ig az Állami Erdőrendezősnél (Budapest) dolgozott, 1972-ig terepi üzemtervezőként (elsősorban a Dunakanyarban), majd erdőfelügyelőként, ugyanabban a térségben. 1980. április 1. és 1996. december 30. között a Pilisi Állami Parkerdőgazdaságnál tevékenykedett erdészeti szakfelügyelőként. 1997. január elsejétől 2011. december 31-ig ugyanott, ugyanabban a munkakörben dolgozott nyugdíjasként, az utolsó években részmunkaidőben alkalmazva.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek ezen belül az Erdők a Közjóért Szakosztálynak, valamint a Pro Silva Hungaria tagja.

1998-ban Ember az Erdőért emlékéremmel ismerték el munkásságát.

Tamás Katalin (Sókiné) (Sopron, 1939) aranyokleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 34/1963.; kelte: 1963. június 19.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1963-1969. között a Veszprém Megyei Földmérési és Földnyilvántartási Felügyelőségen dolgozott műszaki ügyintézőként és földmérő mérnökként. A beérkezett geodéziai munkák vizsgálatát és hatósági záradékolását, valamint kül- és belterületi térképfelújítások állami átvételét végezte. 1969 márciusától

októberéig az Erdőgazdasági és Faipari Termékeket Értékesítő és Feldolgozó Vállalat budapesti központjában dolgozott műszaki beosztásban. 1969-1992 között a Veszprémi Mezőgazdasági Tervező, Beruházási Vállalatnál (később AGROBER, AGROTERV) dolgozott mélyépítési tervezőként, egészen a vállalat jogutód nélküli megszűnéséig.

ARANYDIPLOMÁSAINK

Bálint Gyula (Tömörkény, 1950) okleveles erdőmérnök
Oklevelének száma: 3/1973.; kelte: 1973. június 11.; kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara.
Egyetemi évei alatt a Kisalföld külsős munkatársaként is tevékenykedett. Először erdőszeti gyakornokként, majd szaktanácsadóként Kecskeméten az Állami Gazdaságok Szakszolgálati Állomásán dolgozott. 1975-ben a Baranya megyei termelőségtervezetek által létrehozott Fagazdasági Közös Vállalkozás főmérnökének nevezték ki. 1989-től résztulajdonosként Dunaszegen a SZINT Faipari, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft igazgatója volt. 1991-ben az akkori lehetőségeket átadta tulajdonos társának. 1989-ben alapította és nyugdíjasként is irányítja a Bálint Birodalom Általános Ipari Kereskedelmi Mezőgazdasági és Szolgáltató Kft-t. A néhány tíz hektáros Bálint Birtok működtetését őstermelőként oldja meg. Szellemi-mű-

vészi (innováció, gyűjtemények létrehozása, közösség szervezés, írói, költői, festészeti munkásság...) tevékenységeiben ma is aktív

Dr. Barna Tamás (Kunszentmárton, 1949.) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma: 2/1973.; kelte: 1973. június 11.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara
1967. az érettségi után előfelvétellel került be az egyetem Erdőmérnöki Karára.
1973. első munkahelye a Felső-Tiszai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Tiborszállási Erdészete, erdőművelési műszaki vezető;
1975. a Debreceni Tervező Vállalat úttervezője, önálló tervezői státusban;
1981. Homoki Termelőségtervezetek Erdőgazdasági Társasága – műszaki vezető;
1984. ugyanott társaság-vezető;
1987. Debreceni Erdőfelügyelőség, erdőfelügyelő;
1990. augusztus – 1996. december 31. Soproni Egyetem Erdőmű-

velési Tanszék, egyetemi adjunktus

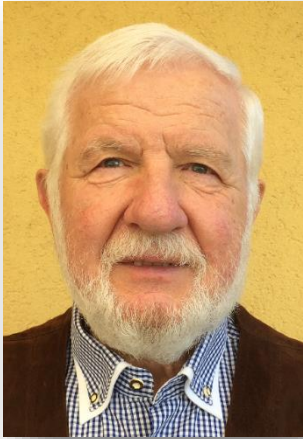
1997. Kiskunsági Erdő- és Fafeldolgozó Zrt. Erdészeti Szaporítóanyag Termesztési Központ – alapító vezető;

2009. nyugdíjas.

Egyéb végzettsége: Budapesti Műszaki Egyetem városi forgalomtechnikai szakmérnök (1979)

Egyéb tevékenységei: egyetemi doktori cím (1995); PhD cím (2003); erdőszeti igazságügyi szakértő (2003-2020).

Kitüntetései: Alföldi Erdőkért Emlékérem (2008).

Bogdán József (Buzsák, 1948) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 4-1973.; kelte 1973. június 11.; kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara.

Friss erdőmérnökként szülőföldjén, Somogyban, a többször átnevezett állami erdőgazdálkodónál (SEFAG) állt munkába. Itt mindvégig erdészeteknél dolgozott, sok kihívással nehezített pályán, végig járva a szakmai ranglétrát. Az Igalai Erdészetnél fahasználati műszaki vezetőként szerzett szakmai és irányítói gyakorlatot, közben fahasználati-faanyagmozgatási szakmérnöki végzettséget. 1980-tól egy igazi erőpróba következett: a frissen, 3 erdészetből létrejött Zselici Erdészethez, diplomaterve helyszínére helyezték át. Termelési főmérnökként a teljes szakmai vonalért felelt. Kemény tanulóiskola volt! 4 év után visszakerült Igalba, immár erdészeti igazgatóként. Az itteni erőgyűjtés után 1989 tavaszán átirányították a Nagyatádi Erdészethez, erdészeti igazgatónak. Ez a cég legnagyobb,

összetett tevékenységű, pénzügyileg meghatározó erdészete volt, ahol csaknem 20 évet töltött. Szakmai tevékenységük súlypontja a síkvidéki, homoki tölgyesek felújítása és kezelése volt, szép eredményekkel. Erdészeti- vadászati tevékenysége itt teljesebben ki. A kiemelkedő adottságú körülmények között végzett munkájukat számtalan szakmai bemutató alkalmával ismertették meg a legkülönbözőbb szakmai csoportokkal (egyesület, oktatási intézmények, kutatók, diplomatervezők, ...). Élénk szakmai- emberi kapcsolatokat épített ki a határmenti horvát erdőgazdálkodókkal is.

Az erdészetet többször átszervezték, mai szerkezetét és nevét (Lábodi Vadászterület) 2004-ben nyerte el. A korábbi vadászterületek mellé ekkor csatolták hozzá az addig önálló Lábod Vadászati Rt-t, így a kezelt vadászterület óriási méretű lett. A két, merőben eltérő gazdálkodási kultúrájú egység közös pályára állítását végrehajtotta. A szerteágazó tulajdonosi és érdekviszonyok közötti egyensúlyozását különösen jól segítette higgadt, megoldáskereső, az eltérő érdekek kölcsönös figyelembevételén alapuló személyisége. Következetes, szakmai-emberi igényességre építő vezetői munkáját 2007. évvégi nyugdíjazásával zárta le.

A közösségi-közéleti lét mindvégig élete aktív része volt (vadásztársaság, vízgazd. társulat, városszépítők, ...), ahol főleg természeti értékek megőrzéséért, etikai normák betartásáért felelt. A legfontosabb, immár negyed százados tevékenysége az Országos Erdészeti Egyesület különböző feladataihoz kötődik (elnökségi tag, kitüntetési bizottság, OVB, szakosztályok). Szakmai- közéleti munkáját néhány miniszeri elismerés, a Somogyi Erdőkért aranygyűrű (1998), illetve az egyesületi Bedő Albert- emlékérem (2011) kitüntetésekkel ismerték el.

Bonczó Kálmán (Hegyháthodász, 1947) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma 5-1973.; kelte 1973. június 11.; kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara.

Az egyetem elvégzését követően munkáját geodétaként kezdte, majd 1974-től a Szombathelyi Erdőrendezőszégen üzemtervezőként folytatta. Feladatköréhez tartozott a felvett adatok feldolgozása és az erdőtervek összeállítása. Ennek keretében 1981-ben összeállította a Nyugatmagyarországi Fagazdasági Kombinát – 10 000 hektárra kiterjedő – „iparszerű” erdeinek üzemtervét. A Vas és Győr-Moson-Sopron megyék erdőterületeit érintő üzemtervezői munkát tíz éven át végezte.

Áthelyezéssel került 1984-ben a Szombathelyi Erdőfelügyelőséghez erőfelügyelői beosztásba. Kezdetben a Nyugat-magyarországi Fagazdasági Kombinát Szentgotthárdi, majd a Vasvári Főmérnöksége erdőterv szerinti erdőgazdálkodásának ellenőrzési munkáit végezte. A

felügyeleti munka mellett – 1987-től – a számítógépes adatfeldolgozás bevezetésében is kivette részét. Munkáját 1993-tól igazgató-helyettesi munkakörben folytatta – munkahelyi átszervezés folytán – az Állami Erdészeti Szolgálat Szombathelyi Igazgatóságán. Hatósági igazgató-helyettesként a felügyeleti osztályok és a szakigazgatási osztály irányítása mellett az erdőfelügyelőség szintű feladatok tartoztak munkakörébe. Az 1994-1999 között tagja volt a Tanulmányi Erdőgazdaság Rt. Felügyelő Bizottságának. 2000-ben eredményes közigazgatási szakvizsgát tett. Megbízás alapján az igazgató távolléte miatt, 2002 decemberétől 2004 áprilisáig, az Igazgatóság irányító munkáját teljes hatáskörrel látta el. A helyettesítési munkát az igazgató-helyettesi feladatkör mellett végezte. Szakmai munkáját 2006-ban hatósági igazgató-helyettesként fejezte be, 2007-től nyugdíjasként az Országos Erdészeti Egyesületen keresztül kíséri figyelemmel a szakágazatot.

Dr. Bús Mária (Kiskunhalas, 1949) okleveles erdőmérnök.

Oklevél száma 7-1973., kelte: 1973. június 11., kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

11 éves koráig a várostól hat kilométerre lévő tanyán, Fűzes pusztán élt. Magyar-történelem tanár édesanyjával innen járt be nap mint nap, óvodába majd iskolába. Édesapja földműveléssel foglalkozó gazdálkodó volt. A tanyai létből a föld, a növények, a táj szeretete fogta meg, s ez lett pályaválasztása legfőbb motivációja is.

Egyetemi tanulmányai alatt a biológiai és műszaki tárgyak egyaránt érdekelték, kiemelten a növénytan, a talajtan, az erdőművelés és az

erdővédelem. Két TDK dolgozatot készített, egyet az erdőábrázolás a festészetben témakörben és a másikat fotogrammetriai kiértékelések elemzéséből. 1971 nyarán férjével, Péti Miklóssal együtt vezette a balekoktatást, mivel az évfolyamuk a vadászati világkiállításon waldenben működött közre. Az 1980-as években tájrendező és környezetvédelmi, majd fatermesztési szakmérnököt végzett.

1973-1979 MÉM Állami Erdőrendezőség üzemtervező,

1979-1984 Veszprémi Erdőfelügyelőségen erdőfelügyelő,

1984-1992 időszakban Veszprémi Erdőfelügyelőségen igazgatóhelyettes,

1992-1996 Veszprémi Erdőfelügyelőség igazgatója,

1997-2006 között Állami Erdészeti Szolgálat Veszprémi Igazgatósága igazgató helyettese

Aktív és nyugdíjas időszakában egyaránt számos tisztséget töltött be az Országos Erdészeti Egyesületben. Nyugdíjasként szakvéleményeket készít.

Az erdők privatizációja idején az új tulajdonosi kör ismereteinek bővítését tekintette fő feladatának. A szakmában lezajló szemléletváltás során pedig a folyamatos erdőborítás megismertetését, az erdőklíma és az erdőtalaj védelmét igyekezett hangsúlyozni.

Szakmai és társadalmi elismerései: Hallgatói Emlékérem (1972), Kiváló munkáért miniszteri kitüntetés (1984), Környezetünk védelméért kitüntetés (1985), Pro-Silva Hungariae kitüntetés (1995), Bedő Albert Emlékérem (2003), Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt (2007).

Csesznák Szabolcs András (Kiskunhalas) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma 8-1973., kelte: 1973. június 11., kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara
Munkahelyek:

1973–1974: ERFATERV, szerkesztő

1974: Tanulmányi Állami Erdőgazdaság, erdőművelési műszaki vezető

1974–1975: Fertőszentmiklósi Nagyközségi Tanács – Építési műszaki előadó

1975–1979: SEFAG Műszaki Osztály, építési beruházó és műszaki ellenőr

1980–1987: Tanulmányi Állami Erdőgazdaság, fahasználati műszaki vezető, erdőészeti és faipari gépészeti előadó

1987–2008: Győr-Sopron-Ebenfurti Vasút Zrt. Műszaki Osztály, magas- és mélyépítési beruházási előadó és műszaki ellenőr

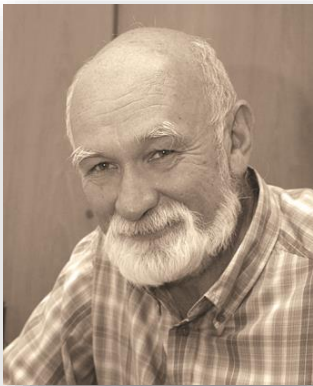
Posztgraduálisan megszerzett képesítések:

Robbantási műszaki vezető

Külszíni bányaművelési műszaki vezető

Ingtatlanközvetítő és értékbecslő

Magas- és mélyépítési műszaki ellenőr és Felelős Műszaki vezető

Dudas László Péter (Balmazújváros, 1948) okleveles erdőmérnök.

Oklevél száma 9-1973., kelte: 1973. június 11., kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Végzés után, 1973, első munkahelye az ERDŐTERV. Távlati tervek készítése, aztán egy idő múltán mélyépítési tervek – emlékezetes volt a Bánkúti erdészet bekötőút, a Királyréti Erdei vasút első rekonstrukció terve, 600 mm-ről 760-ra. Szép, termékeny korszak volt. Konkrét eredmények maradtak a tervező csoport után. Átszervezést követően, 1977-től az Állami Erdőrendezőségek Műszaki Irodája, ahol tovább folyt az ágazati közép és hosszútávú tervezés. A nyolcvanas évek végétől számítógéphez ülhetett. Nagy gépen is programozott, COBOL nyelven.

Ez alatt elvégezte a SZÁMALK rendszerszervezői tanfolyamát. A

nyolcvanas évek elején diplomát szerzett az ELTE-n szociológia hároméves esti tagozaton, majd német középfokú nyelvvizsgát is tett a „Rigó utcában”.

Újabb átszervezés. 1979. április 1-jétől az Erdőrendezőség központjában – több neve is volt –, különböző informatikai részlegeknél, főleg az Adattár karbantartásával és szolgáltatásaival foglalkozott. Két ciklusban OEE egyesületi titkár. Ez időben, különböző szakszervezeti tisztséget is betöltött. Tagja az Európai Erdészek Tanácsának (CEF). Ennek kapcsán több nemzetközi rendezvényen volt alkalma részt venni, és a szervezet fejlesztésében közreműködni.

2012. március 15-én ment nyugdíjba, amikor a NéBiH alá került az erdőrendezés irányítása. Ezután öt évig az OEE Ellenőrző Bizottság tagjaként is működött. Jelenleg, mint titkár, szervezi az OEE Seniorok Tanácsának munkáját.

Magán ideje nagy részét fiatalabb korában veszélyes fák kivágásával, jelenleg szakirányítással és két Erdőbirtokosság ügyeivel tölti. Társadalmi munkában besegít az Erdészeti és Faipari Szakszervezet munkájába, az ERFA Híradó szerkesztésébe, mint tiszteletbeli elnök és szaktanácsadó.

Dr. Emad Kamel Koubaily (Lattakia (Szíria), 1949) okleveles erdőmérnök.

Oklevél száma 16-1973., kelte: 1973. június 12., kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Végzés után az Aleppói Egyetemen és a Tishreeni Mezőgazdasági Főiskolán oktatott. Erdészeti és ökológiai tárgyak előadója volt.

1981-ben a Magyar Tudományos Akadémián kandidátusi fokozatot szerzett.

2000-ben fél évet töltött a Utah Egyetem Természeti Erőforrások Karán mint fullbright ösztöndíjas.

Oktatói munkája mellett tanácsadója volt a damaszkuszi központú arid övezetek és száraz területek tanulmányozásával foglalkozó arab központnak (ACSAD).

Egy könyvet és több mint 30 publikációt jelentetett meg.

Dr. Farkas Julianna (Keszthely, 1949) okleveles erdőmérnök.

Oklevél száma 10-1973., kelte: 1973. június 11., kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

A friss diplomával Budapesten az Állami Erdőrendezőségek Műszaki Irodájánál, a Térképészeti Osztályon kapott állást. 1979-ben, az Állami Erdőrendezési Szolgálat megalakulása után a Szolgálat központjában az Igazgatási Osztály vezetésére kapott megbízást, Közben az Erdészeti és Faipari Egyetem Rektora és az Erdőmérnöki Kar Dékánja 1983. június 23-án műszaki doktorrá avatta. Nyugdíjba vonulásáig a Szolgálatnál illetve jogutódjánál dolgozott.

Fekete Miklós (Csávoly, 1948) okleveles erdőmérnök.

Oklevél száma: 18-1973.; kelte: 1973. június 12.; kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara.

A végzés után – mint ösztöndíjas – a Gemenci Vadgazdaság Bédai Erdészeténél erdőművelőként kezdett. Kettő év után családi ok miatt egy évet Kecskeméten az ERTI-nél dolgozott, majd ismét visszatért Gemencre a Hajósi Erdészethez.

1978 márciusától a Mecseki Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság Sásdi Erdészetének vezetője. Nagy kihívás volt: 18 erdészkerület, 7 vadászkerület, Nagymáté és Sasrét vadászkastélyok, kisvasút, vad-disznóskert és 43.000 köbméter fakitermelés.

1982-től Orfűn építkezett és 1985-ös költözés után a Pécsi Erdőfelügyelőséghez került felügyelőnek.

1987 márciusától ismét a Mecsekben dolgozott a Hetvehelyi Erdészet vezetőjeként. Itt megduplázódott (40.000 köbméter) fakiterme-

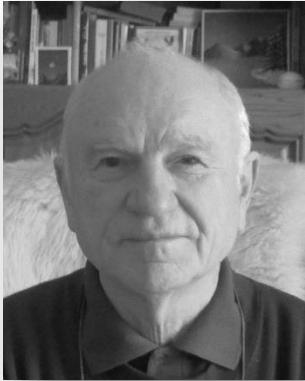
lés teljesítése volt a feladat. Ennek következményeként megnövekedett erdőművelési feladatok megoldását – sikeresen – Erdélyből beköltöztetett igazi erdészeti munkásokkal oldotta meg. Sokan itt telepedtek le, erre büszke.

Menet közben egy évig Orfű polgármestere is volt.

Szakhához kapcsolódóan a vadászat és a lovak is részesei voltak az életének, (52 trófeás nagyvadat lőtt).

A gyakorlatban töltött évek alatt egy Kiváló Dolgozó, egy Miniszteri és egy Mecseki Erdőkért Díj kitüntetésben részesült.

Az erdészetek összevonása folytán a Hetvehelyi Erdészet megszűnt és a szakmai gyakorlata miatt a vállalat rönk értékesítését végezte nyugdíjba vonulásáig.

Dr. Halasy Gyula (Kecskemét, 1949) okleveles erdőmérnök.

Oklevél száma 15-1973., kelte: 1973. június 12., kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Az egyetem elvégzése után, 1973. augusztus 27.-én, MÉM Állami Erdőrendezősegek Műszaki Irodájánál, Király László vezette Számítástechnikai osztályon, mint főelőadó kezdte meg fejlesztő munkáját.

Informatika területén is képezte magát. Bp. SZÁMOK-tól Rendszer-szervezői Oklevelet kapott. száma: 669-1976., kelte: 1976. szeptember 16. Munkájának lényege 314/1988. Sopron Műszaki Doktriban szerepel. Oklevél kelte 1988. június 18.

1973-1979 között a MÉM Állami Erdőrendezősegek Műszaki Irodájának *Fejlesztési osztályán* főelőadó. *Számítástechnikai Rendszer-szervező fejlesztő*ként dolgozott. Fő munkái: üzemtervek (leíró la-

pok L-lapok, fatömeg becslési B-lapok) és erdőfelügyelősegi (erdősítési E-lapok, fahasználati F-lapok), országos aktualizált állapot létrehozása. Megtervezte az 1976. évi aktualizált állapotból kiinduló, éves Üzemtervezés szükséges változások átvezetésének bizonylatát (Változási Listát). 1979 évben Pilisi Parkerdő együttműködésével kifejlesztette az Aktualizált üzemtervből kiinduló, *B-lap felvétellel kiegészített, és többféle méretcsoportos választéktervezési eljárásra épülő 5 éves középtávú fakitermelési tervezési módszert*).

Munkáját 1979. április 1-ével MÉM Erdőrendezési Szolgálatnál főmunkatársként folytatatta 1985 áprilisáig. 1980-as években MÉM ERSZ-t képviselte, az MTA-nak készített *agroökopotenciál felmérés* tanulmány elkészítésénél.

1979-1985: megtervezte, a kivitelezést irányította és megvalósította, együtt működve a területi Erdőtervezési Irodákkal, az Egységes Erdőtervezési Integrált Rendszert, az EEIR-t. A minta Erdőterv feldolgozás el is készült a Szombathelyi Iroda *Röjtökmuzsaj Erdészetére* 783,2 ha-ra, 1984-1995 (10-15) *ötéves tervezéshez igazodva*.

Ezzel párhuzamosan az Országos Vadászati Üzemtervezési Rendszer fejlesztésén is dolgozott.

Az 1979-es B-lapos rendszert tovább bővítette Dr. Walter Bitterlich tükrös relascope alkalmazásával. Ez lehetővé tett a Laosz teljes erdőállomány fatömegének meghatározását az ottani különleges körülmények között. Egyedi törzs, és körlap összeges felvételes mintavételi eljárás egyesítésével.

1983-ban MÉM ERSZ-nél létrehozott egy VGMK-t, amely Gemencen végzett informatikai fejlesztést.

1985-ben MÜSZI, majd FAINFORG ROBOTRON rendszerek telepítésében és oktatásában vett részt.

1985-1990 MÉM STAGEK-nél az Erdészeti, Faipari és Vadgazdálkodási Statisztikáját irányította.

1990-1991 KVM-nél *Erdészeti, Természetvédelemi és Vadgazdálkodási szakmai irányítást* végezte.

1991-1994 ERDÉRT-nél Osztályvezetőként, GRIFF Forrás integrált rendszer bevezetését irányította.

Informatika területén: *Informatikai rendszerek programozása, Assembly, Fortran IV. Cobol, PL/I stb. program nyelveken. WEB szerkesztésen keresztül a BIT-enkénti programozástól a 4G 4. generációs fejlesztési rendszerekig, Projekt vezetést segítő rendszerek fejlesztését és oktatását* végezte.

1994-2007 Topszoft Rt-nél (TOPEX, TopInfo rendszert fejlesztett), KFKI ISYS Kft.-nél (MFG-Pro rendszert tanulmányozta), Megatrend Rt. (Infosys V2.) Oktatásvezető. Majd ADU Két-tannyelvű Gimnázium tagozatvezetője *OKJ informatikai képzés*, Axis Kft.-nél és Freesoft Rt-nél Cognos BI oktatott.

2003-2007 között CognosBI, Üzleti Intelligencia rendszerek projekt vezetője. 2003-ban Létrehozta saját vállalkozását. Több hazai egyetemen + Erdélyben oktatott informatikát (2003. június 21. címzetes egyetemi docens címet kapott a Gödöllőn a Gazdaságtudományi Kartól. Soproni Egyetem MBA IT képzését végzet. (10 GB Oktatási anyagot) az egyetemnek ajándékozta. Kezdet: 1973-ban Kecskemét Városi Tanács megbízásából diplomamunkaként elkészítette a Csalánosi Parkerdő Parkosítási tervét, ami 1979-ben megvalósításra került Kecskemét KEFAG kivitelezésében.

Dr. Héjj Botond (Budapest, 1950) okleveles erdőmérnök.

Oklevél száma 17-1973., kelte: 1973. június 12., kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Az egyetem után az Ipolyvidéki EFAG, Váci Erdészeténél helyezkedett el, mint fahasználati műszaki vezető. Jól beilleszkedett az ottani kollektívába. A mai napig tart kapcsolatot a kollégáival.

1980-ban Sopronba az ERTI Gazdaságtani Osztályára került. A fő kutatási területe az erdő környezetvédelmi és üdülési szolgáltatásai voltak. Ez az időszak a számítástechnika széleskörű elterjedésének korszaka volt. Ebben is nagyon szívesen vett részt. Az évtized második felében állami ösztöndíjjal 5 hónapot Bécsben töltött, és lehetősége nyílt bekapcsolódni az osztrák erdészeti kutató intézet és az Erdőmérnöki Kar munkájába.

1994-2012. nyugdíjazásig egyetemi docens volt az EFE Üzemtani Tanszékén és jogutódjainál. Erdészeti és vadászati üzemgazda-

ságtan, erdőértékelés, környezetgazdaságtan tantárgyak előadásait tartotta. Ezt egészítették ki a fakultatív tárgyak és a doktorképzés. 40 diplomaterv, 10 TDK dolgozat és 6 doktori disszertáció szakmai vezetését végezte. Ezen kívül részt vett az erdészeti gazdaságtani hazai és EU-s kutatásokban. Megszervezte és vezette Országos Erdészeti Szaktanácsadó Központot.

Nyugdíjasként, felkérésre a mai napig tart előadásokat az erdészeti és vadászati üzemgazdaságtan tantárgyból.

Továbbképzés: okleveles szakközgazda (1986), egyetemi doktor (1988), Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem. 1994 mezőgazdasági (erdészeti) tudomány kandidátusa

Szakmai és egyéb, társadalmi elismerések, díjak: Kiváló dolgozó (1977, 1984), Érdemes Társadalmi Munkás (1979), Széchenyi Professzori Ösztöndíj (1998-2001), Rektori Dicséret (2006) címzetes egyetemi tanár (2013)

Horváth Géza (Takácsi, 1948) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 19/1973.; kelte: 1973. június 12.; kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Az egyetem elvégzése után, a Bakonyerdő jogelődjénél, az akkori Balatonfelvidéki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Bakonybéli Erdészeténél helyezkedett el gyakornoki, majd erdőművelési műszaki vezetői beosztásban.

Két év után áthelyezték a Franciavágási Faüzembe szállítási műszaki vezetőnek. Feladata a fűrészüzembe beszállító Erdészetekkel való kapcsolattartás, szállítási ütemezés, valamint a MÁV rakedőről történő értékesítés megszervezése volt.

Kérésére 1978-ban áthelyeztek a Pápai Erdészethez, ahol fahasználati műszaki vezetőként, 2003-tól pedig erdészeti igazgatóként dolgozott 2007. évi nyugdíjazásáig.

A munkája mellett 1979-ben Sopronban faanyagszállítási és faanyagmozgatási szakmérnöki diplomát szerzett, melyet munkája során hasznosítani tudott, mivel ekkor indultak a gazdaságnál a kihordószerelvényes technológiák.

Iványi Gábor (Budapest, 1947) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma: 21-1973.; kelte: 1973 június 25.; kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Az egyetem elvégzése után a Devecseri Állami Gazdaságnál kezdte meg szolgálatát erdészeti ágazatvezetői beosztásban. Itt a cellulóz nyárasok telepítése és a meglévők kezelése, továbbá 1200 ha lombos erdő művelése és 14 ha nyár suháng csemetekert üzemeltetése volt a feladata, egészen 1975. június 30-ig amikor felmondással kilépett.

1975. július 1-jével belépett az akkori MÉM Állami Erdőrendezőségek Műszaki Irodájának balatonfüredi zöldövezeti és fásítási tervező osztályához tervezőmérnöki beosztásba. Feladata volt távlati regionális fejlesztési tervek elkészítésében való közreműködés, zöldövezeti park, parkrekonstrukciós és parkerdő tervek készítése, továbbá ezek egy részének a kivitelezésében közreműködni, és műszaki el-

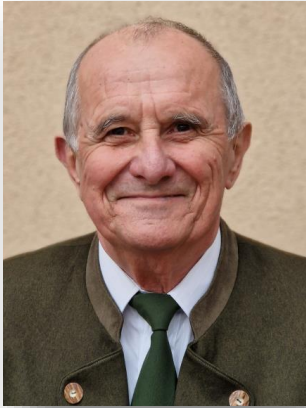
lenőrként felügyelni a munkálatokat.

1978. december 31-ig az osztály átszervezésre került, így áthelyezéssel 1979. január 1-jétől az Országos Környezet- és Természeti Hivatalnál folytatta szolgálatát, mint Badacsonyi, majd Pilisi Tájvédelmi körzetvezető.

A kedvezőbb anyagi lehetőségek miatt 1980. április 1-jével áthelyezéssel a Budapesti Erdőfelügyelőség-nél folytatta munkáját. Itt először birtokpolitikai főelőadó volt, majd 1982. február 15-től a Pilisi Parkerdő Szentendrei, Visegrádi, Pilismaróti Erdészetéhez nevezték ki erdőfelügyelőnek. 1986. szeptember 1-jétől erdőfelügyelői tevékenysége mellett megbízott osztályvezetői munkakört is ellátott egészen 1988. október 28-ig. Ekkor súlyos betegség miatt leszázalékolták és nyugdíjazták.

Természetesen a 3 gyermekes család anyagi biztonsága érdekében egészségi állapotának megfelelően „félállásban” tovább dolgozott a Visegrádi Erdészet erdőfelügyelője, majd birtokpolitikusként egészen 1994. december 31-ig. Ezt követően a Pilisi Parkerdő Budapesti és Szentendrei Erdészeténél fahasználattal és erdőműveléssel kapcsolatos adminisztrátori feladatot látott el.

1999-től 2002-ig a VADEX Mezőföldi Rt. felügyelőbizottságának tagja volt. 24303/2001 számú engedély alapján erdőgazdálkodás és elsődleges faipar szakterületre szakértői engedéllyel rendelkezett. Ez alapján a Fertő-Hanság Nemzeti Parknál, a Kisalföldi Erdőgazdaságnál műszaki ellenőri tevékenységet folytatott, továbbá magánerdő-gazdálkodók megbízásából szaktanácsadással foglalkozott. Végül mint utolsó szakmai tevékenység 2003-2005-ig a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium Erdészeti Főosztályán a közjóléti tervek jóváhagyásának előkészítésével bízták meg.

Kelecsényi Péter (Pozsony, 1947) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 26/1973.; kelte: 1973. június 12.; kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem, Erdőmérnöki Kara

1973. július 16-án kezdett dolgozni a Balatonfelvidéki Erdő- és Fafeldogató Gazdaság Farkasgyepői Erdészeténél gyakornok, majd erdőművelési műszaki vezető. A szakmai terepi és adminisztratív feladatokon keresztül az erdészeti tevékenység szinte teljes vertikumát megismerhette, amit a későbbiekben jól tudott hasznosítani. 1975. augusztus 16-tól az MN Veszprémi Erdőgazdaság Ajkai Erdészeténél gépesítési és szállítási műszaki vezetői teendőket látott el. 1978. május 1-jétől a Devecseri Virágzó Mgtsz megkeresésére elvállalta az erdészeti főágazat szervezeti kialakítását és irányítását. Az erdőművelési és fahasználati feladatok mellett két kisebb fűrészüzem tartozott az ágazathoz. 1981-től a Vértesi Erdő- és Fafeldol-

gató Gazdaságnál tervecsoport vezető. A Közgazdasági Osztály alá tartozó tervecsoport feladatai az ágazati erdészeti és erdőgazdasági pénzügyi termelési tervek elkészítése a teljesítések értékelése külső és belső adatszolgáltatások. 1988-ig ügyvitelszervező és rendszerszervező tanfolyamot végzett. 1989-től a SZÜV-vel együttműködve irányította az erdőgazdaság adatfeldolgozási rendszerének korszerűsítését, számítógépek alkalmazásának bevezetését. 1992-ben a Pénzügyi és Számviteli Főiskolán üzemgazdász diplomát szerez. 1993-tól a már részvénytársasággá alakult Vértesi Erdészeti és Faipari Zrt. Tatabányai Erdészetének vezetője. Az erdészet kiemelt feladata volt a nagygyegyeházi nyitottbányák rekultivációja. 2001-től a Vértesi Erdő Zrt. gazdasági vezérigazgató helyettese, 2010-ben vonult nyugdíjba.

Kiss Gábor István (Gyöngyös, 1943) okleveles erdőmérnök,

Oklevél száma: 13/1973.; kelte: 1973. június 11.; kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem, Erdőmérnöki Kara

Az Egyetem elvégzése után, 1973. július 1-jétől augusztus 30-ig a Lajta-Hansági Állami Gazdaság állományában volt, mint vadgazdálkodási elő adó Majd szeptember 1-jétől az Erdészeti és Faipari Egyetem Vadgazdálkodási Tanszékére nyert felvételt tudományos segédmunkatársi státuszba.

1975. augusztus 1-jétől az ajkai Bakonyalja Mezőgazdasági Tsz-hez került erdészeti fő ágazatvezetőnek.

1977 májusától az istenmezejei Béke MGTSZ Erdészeti és faipari főágazat vezetője.

1979 márciusában a közgyűlés a Termelő szövetkezet elnökévé választotta. Elnöki teendőit több mint 18 évig látta el.

1998-2001-ig fűrész és asztalos üzem vezetője.

Ezt követően 800 ha erdőterületen, több erdőgazdálkodónál, vállalkozóként látta el a jogosult szakszemélyzeti feladatokat, egészen 2022. december 31-ig.

Élete során a sportnak és a vadászatnak elkötelezett híve volt. Először a sí sportban ért el megyei és országos eredményeket, majd a futóvad lövészetben volt válogatott és olimpiai kerettag. Több mint két évtizede a Szilaspogony-Zabar vadászati közösség közös képviselője.

Kozma Péter (Budapest XIV., 1948) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma 24-1973.; kelte: 1973. június 12.; kiállítója Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

A fővárosi születési hely ellenére gyermek- és diákéveit a Somogy megyei Kőröshegyen élte le, melyet nem csak hegyek, de a pályaválasztására befolyással bíró erdők is öveztek.

Az egyetem elvégzése utáni első munkahelyének a Zalai Erdő és Fafeldolgozó Gazdaságot választotta, és a teljes munkaviszonyát ennél a vállalatnál dolgozta le, amely idő közben részvénytársasággá alakult.

Zalaegerszegen a 7 sz. Nekeresdi Erdészethél kapott fahasználati műszaki vezetői beosztást a gyakornoki idő letelte után 1975 elején, és megbízták egy erdészeti fagyármány-termelő üzem felügyeletével. Az említett munkakört megtartotta a zalaegerszegi Műszaki Erdészettel való összeolvadás után is. A vállalat részvénytársasággá alakulása és többszöri erdészetvezetői változás nyomán munkakörének megtartása mellett – 1994

elején – erdészeti igazgató-helyettesi feladattal is megbízták, és engedélyezték részére az erdészeti főmérnöki cím használatát. Ezen feladatokat látta el a Baki Erdészettel való összevonás után még 2003 év elejéig. Ekkor a Zalacsányi Erdészettel való összevonás után a nagy területi kiterjedésű Zalaegerszegi Erdészethél továbbra is fahasználati műszaki vezetői beosztásban maradt, mely ágazatban a fenti időszak alatt fokozatosan traktorosra változott a fogatos közelítés, uralkodóvá vált a vállalkozói munkavégzés, és erősödött az erdészet faanyag kereskedelmi szerepe. Megnehezítette a feladatokat a megye északkeleti részén elterülő erdészethél jelentkező nagymérvű bükkpusztulással együtt járó megnövekedett fakitermelési feladat, melyet munkatársaival sikeresen teljesítettek. Az erdészethél eltöltött hosszú időszak alatt volt még munkatársai bizalmából szakszervezeti bizalmi, szinte végig munkavédelmi megbízott, valamint minőségügyi és HACCP felelős. 1997 nyarán pedig vezérigazgatói megbízást kapott vadvédelmi, vadgazdálkodási és vadászati feladatok ellátására a Zalaerdő Rt. üzemi vadászterületén.

2006 tavaszán felmentették munkaköréből és a részvénytársaság központjába helyezték az Ellenőrzési Osztályra, ahol négy hónap után osztályvezető-főmérnöki kinevezést kapott, mely minőségügyi és HACCP-rendszer vezető, mérőeszköz- és erdőőrzési felügyelői beosztással is együtt járt. E munkaköréből 2007. év végén korengedményes nyugállományba vonult, de még határozott idejű szerződéssel ugyanebben a beosztásban dolgozott 2008 szeptemberéig.

Munkaviszonyának végéhez közeledve végzettségével összefüggő másik ágazat kihívására válaszolt pozitívan. Abban a vadásztársaságában, ahol 1974 óta tag volt és többféle tisztséget viselt már korábban, amely a Zalaegerszegi Erdészethél is haszonbérel területet a várostól északra, elnöki tisztséget vállalt 2008-tól 2017-ig. Ez akkor nagy kihívást jelentett. Megváltoztatták a vadásztársaság nem szerencsés nevét, vezetésével stabilizálták a társaság anyagi, etikai helyzetét, a vadászterület meghatározott részére vonatkozó bérvadászati szerződéseket vezettek be, megkötötték az új 20 évre szóló haszonbérleti szerződést.

Az OEE-nek 1974 óta tagja, emberöltőnyi időszakon átívelő tevékenységét két ízben Kiváló Dolgozó vállalati kitüntetéssel ismerték el.

Dr. Marosi György (Szokolya, 1948) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma: 23/1973.; kelte: 1973. június 12.; kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Végzés után a Felsőtisza Erdő- és Fagazdasághoz (Nyíregyháza) került, mivel 5 évig a Gazdaság társadalmi ösztöndíjasa volt. Az elsőslegesen fafeldolgozás és fakereskedelem területén töltött el előadói beosztásban 6 évet.

Ez alatt az idő alatt mérnök-közgazdász oklevelet szerzett a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem, Ipari Kar, Ipar Szakán.

Az 1979. évben pályázat útján került az Erdészeti Tudományos Intézet Soproni Kísérleti Állomására, az Erdészeti Gazdaságtani Osztályra. Előbb tudományos munkatárs, majd főmunkatárs, és 19 évig (a nyugdíjazásáig) az osztály vezetője volt. Az itt töltött közel 35 év alatt az erdészeti gazdaságtan és az erdészeti politika szakterületén meglehetősen sok (több mint 150 db) témával foglalkozott. Ku-

tatásai során kiemelt figyelmet fordított az erdő értékének és jövedelemtermelő képességének meghatározására, valamint az állami erdőgazdálkodás szabályozására. Több mint 60 publikációja jelent meg.

Rendszeresen tartott előadásokat az Egyetem Erdőmérnöki Karán a különböző képzési formákban. Gyakran szerepelt előadóként szakmai rendezvényeken, és gazdasági szervezeteknél.

Az Erdőmérnöki Kar Erdész Szakán 2005 óta tagja a Záróvizsga (Állam Vizsga) Bizottságnak.

A 2002-ben doktori (PhD) fokozatot szerzett. A disszertáció témája: Az erdei feltáróút hatásainak vizsgálata.

Az egyetemi tevékenysége elismeréseként, 2004-ben, címzetes egyetemi tanári titulust kapott.

Szakmai munkáját az alábbi kitüntetésekkel ismerték el: Pro Silva Hungariae díj (2013 – Vidékfejlesztési Minisztérium), Életfa Bronz fokozat (2019 – Agrárminisztérium), Vadas Jenő díj (1998 – Erdészeti Tudományos Intézet), Bedő Albert Emlékérem (2005 – Országos Erdészeti Egyesület), Alföldi Erdőkért Emlékérem (2002 – Alföldi Erdőkért Egyesület), Mecseki Erdőkért díj (2009 – Mecseki Erdészeti Zrt.)

Nadas József (Felsőzsitfa, 1949) okleveles erdőmérnök.

Oklevél száma: 34-1973., kelte: 1973. június 13., kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Harmadik generációs erdészcsalád tagja, édesapja – Bedő Albert Díjas és vasdiplomás erdőmérnök – erdőgondnok, majd erdőfelügyelő volt.

1967-ben érettségizett, előfelvétellel, 11 hónapi hódmezővásárhelyi katonáskodás után került a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára.

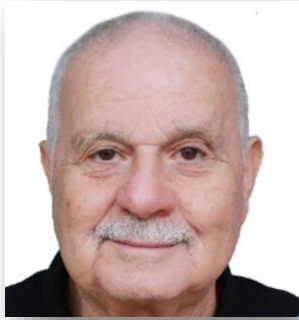
Oklevele megszerzése után 1973-tól a Kaposvári Erdőrendezőség-nél üzemtervezőként dolgozott, 1976-tól a Marcali körzetben erdőfelügyelő lett, 1979-től művelési csoportvezetőként a Kaposvári Erdőfelügyelőség erdőműveléssel kapcsolatos teendőit fogta össze.

1982-ben a Kaposvári Erdőfelügyelőség igazgatóhelyettese, majd 1995-től igazgatója lett. 1997-ben az Állami Erdészeti Szolgálat Kaposvári Igazgatósága igazgatójának nevezték ki, 2007. január 1-jétől a jogutód Somogy Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Erdészeti Igazgatóságának igazgatói teendőit látta el egészen 2009-es nyugdíjba vonulásáig.

Az általa vezetett igazgatóság országosan is jó eredményeket ért el az erdőtelepítési, fásítási és erdészeti vidékfejlesztési, valamint környezetvédelmi programok tervezésében, szervezésében és gyakorlati végrehajtásában. Munkássága alatt csökkent az erdőfelújítási hátralék, csökkent a vadkár, beindult a magnerdőgazdálkodás. Részt vett az erdészeti szakirányítási rendszer fejlesztésében.

Középszinten tud németül, angolból középfokú nyelvvizsgát is tett. Jó kapcsolatokat ápolt az erdélyi, osztrák és német kollégákkal. 1968 óta tagja az Országos Erdészeti Egyesületnek. A Kaposvári helyi csoportnak egy cikluson át elnöke, 8 évig megyei küldötte és az OEE OVB tagja is volt. 1998-tól 2009-ig a Somogy Megyei Vadgazdálkodási Tanács, 1998-tól nyolc évig az Országos Erdészeti Tanács tagja volt. Részt vett az 1996. évi erdőtörvény és végrehajtási rendeletének szerkesztésében.

Többek között 2004-ben Bedő Albert díjban részesült, 2004-ben Somogy Polgáraiért díjat kapott, míg 2007-ben a Somogyi Erdőkért díjjal, 2018-ban Rimler Pál emlékéremmel, 2019-ben Életfa Emlékplakett Bronz fokozatával ismerték el munkáját.

Namane, Ali (Tadmait (Algéria) 1943) okleveles erdőmérnök.

Oklevél száma: 42/1973.; kelte: 1968. június 14.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1967 szeptemberében került a Budapesti Nemzetközi Intézetbe, ahol egy éven át tanult a magyar nyelvet. 1968 szeptemberében lépett be a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára. 1973-ban, a diplomatervezés keretében egy erdészeti genetikai értekezést írt, és a varianciaanalízis segítségével meghatározta 16 ausztriai fekete fenyő provenancianak pontos genetikai értékét és változékonyságát életkorukon keresztül.

Az igazi szakmai élete 1973 szeptemberében kezdődött a Földművelésügyi Minisztérium Erdészeti Főigazgatóságán. Rögtön azt a

feladatot kapta, hogy elkészítse az első négyéves erdészeti fejlesztési tervet (1974–1977). Ezzel egy időben egy központosított ipari erdőtelepítési tervet irányított gyorsan növekvő fajokkal papírpép gyártás szükségleteinek kielégítésére.

1975 októberében, a nemzeti szolgálat keretében, a híres nagy „Barrage Vert” (zöldgát) projektbe került. Itt azt a feladatot kapta, hogy hozza létre az első csemetekertet. Termelési kapacitása hárommillió erdei csemete volt. 1976 júliusában visszahívták a Nemzeti Szolgálat főhadiszállására, hogy a Zöldgát projekt országos vezetői posztját töltsse be, és ezt 1977 szeptemberéig volt ebben a pozícióban.

1977-től 1982-ig – miután visszatért a Földművelésügyi Minisztériumba – elindított 36 nagy, központosított projekt megvalósítását, amelyek a gátak vízgyűjtőinek védelmével, az erdőtömegek rendezésével és a hegyvidéki területek fejlesztésével voltak kapcsolatosak. Ugyanebben az időszakban kezdeményezett algériai-német együttműködés keretében egy kísérleti projektet a Sidi M'Hamed Ben Aouda nagy gát vízgyűjtőinek védelmére.

1982-től 1985-ig M'sila megyének erdészeti igazgatójává neveztek ki, ahol az elsivatagosodás és az iszaposodás voltak legfőbb problémák. Dűnerögzítési projektje nemzetközi hírű pilot projekt lett. 1984-ben szerezte meg az ENSZ Környezetvédelmi Programja által kiadott sivatagosodás elleni küzdelem specialista oklevelét.

1986-tól 1990-ig a Tipasa megye erdőigazgatói posztját töltött be, ahol az erózió problémái, az erdők tűz- és kártevő rovarok elleni védelme vált számára első helyen. 1991-ben visszahívták a Földművelésügyi Minisztérium Erdészeti Igazgatóságára, ahol Országos Erdőfejlesztési és Erdőgazdálkodási igazgató tisztséget töltötte be 1994-ig.

1994-től 2005-ig Tizi Ouzou és Bouira megyeinek erdészeti igazgatójává neveztek ki, ahol fő küldetése az erdők tűz elleni védelme, a parafa ésszerű gazdálkodása, a hegyvidéki területek fejlesztése és a Djurdjura National Park védelme volt.

2005 márciusában vonult nyugdíjba.

Padányi-Gulyás Gábor (Budapest, 1950) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma. 29-1973.; kelte 1973. június 13.; kiállítója az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Gimnáziumi évei alatt a Földművelésügyi Minisztérium által 1966 november 11-én kiadott bizonyítvány tanúsága szerint a Gombaszakoktatási Bizottság szervezésében eredményes középfokú gombaismerői-, majd már egyetemi tanulmányai alatt a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium által 1971. október 13-án kiadott bizonyítvány tanúsága szerint eredményes felsőfokú gombaismerői vizsgát tett. A diploma megszerzését követően a Pilisi Állami Parkerdőgazdaságnál helyezkedett el, először a Piliscsabai Erdészethél 1973 szeptemberében gyakornokként, ahonnan 1974 áprilisában áthelyezték a Ráckevei Erdészethez szintén gyakornokként, majd néhány hónap múlva erdőművelési műszaki vezetői kinevezést nyert. Első feladata mindjárt az eladdig még nemlétező Tököli Parkerdő koncepciójának megalkotása, illetve parkerdei berendezéseinek megtervezése, legyártatása, valamint egy erdei tornapálya teljes nyomvonal-kijelölése, programfűzetének megírása, létesítményeinek szintén megtervezése és legyártatása, valamint a kivitelezés művezetése lett. Ezen felül a hagyományos erdőművelési munkák műszaki vezetése volt feladata, ide értve egyebek mellett a mintegy 100 ha kiterjedésű, korábban jéglevonulási sávként tarravágatott, ám időközben tuskósarjra felújult és az erdészeti művelésbe visszaadott terület mesterséges erdőfelújítását kellett szerveznie, olykor művezetnie is. Ez utóbbi feladat egészen 1984 júniusáig tartott, mikor is gyermekgondozási segélyre jogosult állományba került otthonában egészen 1987 júniusáig. Ezt követően a Budapesti Erdőfelügyelőség állományába nyert felvételt, ahol az időközben szervezetében átalakult Pilisi Parkerdő Zrt. Budapesti, Szentendrei, Visegrádi és Ráckevei Erdészeteinek, illetve a Közép-dunavölgyi Vízügyi Igazgatóság I. és II. szakaszmérnökségének, továbbá a Fővárosi Vízműveknek lett erdőfelügyelője egészen a 2011. december 29. napi nyugállományba vonulásáig. E munkaköre mellett – önszorgalomból – az Erdőfelügyelőség Commodore 64 típusú számítógépre létrehozott számítógépes rendszerének a Mezőgazdasági és Élelmiszeripari Minisztériuma Erdészeti Főosztálytól megkapott programjait kezelte, autodidakta mondón e rendszer programjait megfejthette, hibáit kijavította, és önálló programokat is készített, többek között az ún. Superbase rendszeren belül is. Természetesen az IBM számítógépes rendszerre átálláskor – már ameddig erre szükség volt – már csak a Commodore-adatállományok IBM rendszerre történő konverzióját irányította, de – szűkkörű használatra – egy ideig még az erdőtervi állományok Commodore-ra történő konverzióját is megoldotta. 2004-től 2008-ig létrehozta a Budapesti Erdőfelügyelőség a Forest Trapp nevű szupermaraton csapatot, mellyel ezen évek között rendre jó eredménnyel vettek részt a Bécs-Budapest Szupermaraton váltó-versenysorozatában.

nek megtervezése, legyártatása, valamint egy erdei tornapálya teljes nyomvonal-kijelölése, programfűzetének megírása, létesítményeinek szintén megtervezése és legyártatása, valamint a kivitelezés művezetése lett. Ezen felül a hagyományos erdőművelési munkák műszaki vezetése volt feladata, ide értve egyebek mellett a mintegy 100 ha kiterjedésű, korábban jéglevonulási sávként tarravágatott, ám időközben tuskósarjra felújult és az erdészeti művelésbe visszaadott terület mesterséges erdőfelújítását kellett szerveznie, olykor művezetnie is. Ez utóbbi feladat egészen 1984 júniusáig tartott, mikor is gyermekgondozási segélyre jogosult állományba került otthonában egészen 1987 júniusáig. Ezt követően a Budapesti Erdőfelügyelőség állományába nyert felvételt, ahol az időközben szervezetében átalakult Pilisi Parkerdő Zrt. Budapesti, Szentendrei, Visegrádi és Ráckevei Erdészeteinek, illetve a Közép-dunavölgyi Vízügyi Igazgatóság I. és II. szakaszmérnökségének, továbbá a Fővárosi Vízműveknek lett erdőfelügyelője egészen a 2011. december 29. napi nyugállományba vonulásáig. E munkaköre mellett – önszorgalomból – az Erdőfelügyelőség Commodore 64 típusú számítógépre létrehozott számítógépes rendszerének a Mezőgazdasági és Élelmiszeripari Minisztériuma Erdészeti Főosztálytól megkapott programjait kezelte, autodidakta mondón e rendszer programjait megfejthette, hibáit kijavította, és önálló programokat is készített, többek között az ún. Superbase rendszeren belül is. Természetesen az IBM számítógépes rendszerre átálláskor – már ameddig erre szükség volt – már csak a Commodore-adatállományok IBM rendszerre történő konverzióját irányította, de – szűkkörű használatra – egy ideig még az erdőtervi állományok Commodore-ra történő konverzióját is megoldotta. 2004-től 2008-ig létrehozta a Budapesti Erdőfelügyelőség a Forest Trapp nevű szupermaraton csapatot, mellyel ezen évek között rendre jó eredménnyel vettek részt a Bécs-Budapest Szupermaraton váltó-versenysorozatában.

Pfeifer Zoltán (Zalaszentjakab, 1950) okleveles erdőmérnök.

Oklevél száma: 33-1973., kelte: 1973. június 13., kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara.

Az erdőmérnöki diploma megszerzése után, 1973. június 30-án a Zalai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Lenti Fafeldolgozó Üzemében műszaki gyakornokként kezdett dolgozni, ahol alkalmat nyílott betekinteni a nagyüzemi fűrészipari tevékenységbe, amely a későbbiekben szakmai pályafutását alapjaiban határozta meg. 1974 szeptemberétől az erdőgazdaság Zalaegerszegi Erdészetiéhez helyezték fahasználati műszaki vezetői munkakörbe. Négy hónap után, 1975. január 20-án visszahelyezték Lentibe. Fejlesztési műszaki vezetői beosztásban kezdetben a Lenti Fafeldolgozó Üzem küszöbön álló nagyszabású rekonstrukciójának előkészítő munkáiban vett részt, majd hamarosan a megkezdett nagyberuházás első szakaszának üzemi szintű, helyszíni irányításából is jelentősen kivette részét. Munkájában nagy segítségére

volt német nyelvtudása, amelyet különösen jól kamatoztatott a felépült lombos csarnok ESTERER gépsorát szerelő német szakember és az őt segítő lenti munkások napi munkakapcsolatában.

1976 augusztusától Nagykanizsára helyezték, és a Műszaki Erdészet vezetőjének nevezték ki. 1982-ben ismét fűrészüzemi feladatot kapott, ugyanis a Nagykanizsai Fafeldolgozó Üzem vezetője lett. Itt ismét egy fűrészipari fejlesztés üzemi irányítását is végezte. 1984. október 1-jén az erdőgazdaság központjába helyezték a Fafeldolgozási Osztályra, majd egy átszervezés révén 1987. január 1-jétől az összevonással létesített Fafeldolgozási és Kereskedelmi Osztályon osztályvezető-helyettesi munkakört töltött be, de zömében az erdőgazdaság export értékesítését irányította. 1992. január 1-jétől az akkor alakult, s rövid ideig működő Külkereskedelmi Osztály osztályvezető-főmérnökévé nevezték ki. Ebben az évben felsőfokú külkereskedelmi-áruforgalmi képesítést szerzett. 1993. szeptember 1-jétől egy újabb átszervezéssel, már részvénytársasági szervezet keretében, a Kereskedelmi Osztály osztályvezető-főmérnöke lett. 2007 áprilisától az osztályszervezet kereskedelmi irodává alakítása után kereskedelmi előadói munkakört töltött be 2007. december 30-i nyugállományba vonulásáig.

1994-2001 között a Kanizsa Fűrész Kft., 2002-2004 között a Kerka Menti Fűrész Kft. felügyelő bizottságának volt tagja.

1973 óta OEE tag, 1998 óta két ciklusban a Nagykanizsai Helyi Csoport vezetőségi tagja volt.

Scholtz Péter (Nyíregyháza, 1948) okleveles erdőmérnök.

Oklevél száma: 41-1973.; kelte: 1973.június 13.; kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Erdészgenerációk tagjaként egyenes út vezetett az erdészeti technikum-, erdőmérnöki karon át az erdész szakmához, hivatáshoz.

1973-ban, az egyetem elvégzése után a Mecseki EFAG Pécsvárad Erdészeténél helyezkedett el erdőművelési műszaki vezetői beosztásban. Az erdőművelési munkák mellett hozzá tartozott a bolyi csemetekert, a közjóléti- és az erdészet munkavédelmi feladatai is.

1977-től elkezdtek a csemetekert nagyüzemi fejlesztését, így az az ország egyik kiemelkedő kertje lett. Kielégítette – alacsony elszámoló áron – az erdőgazdaság csemete igényét, emellett, a magas nyereség érdekében, jelentős exportot teljesített.

Ekkor indult az „iparszerű” fakitermelés (aprítógépek, kihordók, ár-

bócdaru, ...) az erdészetnél, hatalmas tarvágásokat eredményezve. Ezek felújítása, és az elvárt erdőtelepítések, nagy feladatot jelentettek. Az óriási munkaerőhiány kreatív megoldásokra kényszerítették. Kitalálta a résnyitós-ékásós ültetést, szabadalmaztatott rotációs pásztakészítőt (BPG60), mellyel sikeres makkvetést, baktérium trágyázást, állomány alatti makkbedolgozást (BPG90) is végeztetett. A nehéz terepen a nagy területű fiatalosok siskanád elleni védelmét helikopteres permetezéssel oldották meg. A pótlások eredményesebbé tételéért kengyeles gödörfúrót, a gépi ápolások gazdaságosabb végzéséért ikerzúzót készített.

A közjóléti munkái során erdei-és autóspihenőket, esőbeállókat, kilátót, tornapályát, fűzlabirintust, ... tervezett, létesített.

Munkája során igyekezett idős állományrészeket, hagyásfákat-facsoportokat, erdőszegélyeket átmenteni. Törekedett az elegyességre, óvta a vadgyümölcsöket, akár magtermőnek jelölve azokat. Szorgalmazta a természetes erdőfelújítások alkalmazását.

A környezettudatos szemlélet terjesztése érdekében természetismereti/erdészeti tájékoztatókat, vetélkedőket tartott a környék iskoláiban, és a nagy létszámú Várbaráti Kör Bazsarózsa túráin. Ennek eredménye lett a helyiek heves tiltakozása a zengői lokátor telepítése ellen. Erre alapozódott később a nagy zöldszervezetek csatlakozása, mely a hazai zöldek egyik legnagyobb sikere lett.

2004-ben az erdőgazdaság központjába került erdőművelési munkatárs, majd főmunkatárs beosztásba. Az erdőművelési ágazat tervezése, szervezése, ellenőrzése, jelentése mellett ellátta a közjóléti feladatokat is.

Összehozta a cég első EU-s pályázatát: A Bánáti bazsarózsa.... Élőhely-fejlesztési témákban nyert. Tevékenysége elismeréseként egy Pécsvaradért (2009) két Mecseki Erdőkért (2001, 2009) díjat, és egy miniszteri oklevelet kapott.

A technikum óta máig tagja az OEE-nek.

Nyugdíjasként szakirányításokat végzett 2022-ig.

Felfogását tükrözi a 2010-es Pécsi OEE Vándorgyűlésnek írt szlogenje: „Az erdő az életek közössége, a közös életünk!”

Dr. Sonnevend Imre (Szombathely, 1948) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma: 40-1973, kelte: 1973 június 13., kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara, Sopron, okleveles tájrendező és környezetvédő szakmérnök, 1979.

Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara, Sopron, műszaki doktor, 1984. A disszertáció címe: A Káli-medence erdőtársulásai és erdőművelési teendői.

Munkahelyek:1973-tól 1986-ig az Állami Erdőrendezőség veszprémi részlegénél erdőtervező,

1986-1991 között Veszprémben az Erdőfelügyelőségen erdőfelügyelő.

1991-től 1997-ig a Közép-dunántúli Természetvédelmi Igazgatóság igazgatója, 1997-98-ban a Balaton-felvidéki NP-ban igazgató helyettes, majd 2008-ig, nyugdíjba vonulásáig botanikai felügyelő. Szak-

mai tevékenységek:

1971-től kutatja a Bakony és a Balaton-felvidék természeti értékeit. 1975-ben az Alkotó Ifjúság pályázaton országos III. díjas a „Káli-medence természeti értékei” c. munkájával. 1978-79-ben is ezt a témát dolgozza fel szakmérnöki diplomatervében. 1980-ban az OKTH felkérésére botanikai szakvéleményt készít a Káli-medence Tájvédelmi Körzet védetté nyilvánításához, ami csak 1984-ben válik valóra. 1983-ban elkészíti doktori disszertációját a Káli-medence erdőtársulásairól és erdőművelési teendőiről, amelyet 1984-ben megvédett.

1983-ban részt vett a Bakony-Balaton-felvidék részletes turistakalauz megírásában.

1984-ben megjelentek a Tájak-Korok-Múzeumok sorozatban, két füzetben a Káli-medencéről írott ismeretetői.

1991-1997 között vezetése alatt készült el a Balaton-felvidéki Nemzeti Park szakmai alapvetése. 1998-tól a NP működési területén kutatta többek között a ritka és védelemre szoruló fajok, a házi berkenye, valamint a barkócaberkenye Veszprém és Zala megyei előfordulásait.

2004-től részt vesz egy megyei tudományos csoport tagjaként abban a falu-monográfiákat készítő munkaközösségben, amelynek keze alól azóta már hat település (Olaszfalu, Bánd, Litér, Örvényes, Vaszar, Takácsi) részletes leírása került ki.

2006-tól Veszprém megyei védett területeken természetvédelmi szakvéleményeivel segítette több infrastrukturális beruházás megvalósulását és több idős fa helyi védelem alá helyezését (Hajagi védett barkócaberkenye, Lovas község védett bécsi szederfái (*Morus nigra*), Teleki község idős házi berkenyéje).

2013-ban a Soproni Egyetem tiszteletbeli egyetemi docens címet adományozott neki.

Süle Lajos (Porpác, 1948) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 39-1973.; kelte: 1973. június 13. kiállítója; Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

A diploma megszerzése után a Zalaegerszegi Erdőrendezőségénél, majd a jogutódjánál a MÉM Állami Erdőrendezőség Zalaegerszegi-Irodájánál dolgozott. Feladata 10 évre szóló erdőgazdasági üzempelvek készítése volt.

1975-ben egyik kollégájával közösen megírta 30 év fejlődése a zalai erdőkben című pályamunkát.

1980. január 14-én munkahelyet változtatott: vadászati felügyelő lett a Zala Megyei Tanács VB. Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Osztályán. Fő feladata Zala Megye vadgazdálkodásának szervezése, irányítása, ellenőrzése. Feladatai többször változtak a jogszabályváltozások következtében. Legelőször munkaterületéhez csatolták a halászat felügyeletét is. Ez idő alatt történt az állami vadászati-halászati jog földtulajdonhoz csatolása és az államigazgatás korszerűsítése. Mindez sok új feladatot jelentett, többször változott a munkahelye elnevezése és a beosztása is, de ő ugyanannál az íróasztalnál ugyanazon a széken ült.

Tagja volt az Országos Erdészeti Egyesületnek és részt vett a Magyar Agrártudományi Egyesület és a Tudományos Ismeretterjesztő Társaság munkájában.

1989-ben elvégezte Sopronban az Erdészeti Gazdasági Szakmérnöki Szakot jó (4) eredménnyel.

Sok előadást tartott az önkormányzati jegyzők és a vadászati-, halászati-, horgászegyesületi vezetők, hivatásos vadászok, halőrök, földtulajdonosok részére. Igyekezett a földhasználók, erdészek, természetvédők és a vadászok-halászok között időnként felmerült érdekellentétek közös egyetértéssel történő feloldásában.

Létrehozta a Zala Megyei Vadgazdálkodási Tanácsot, ahol a Megye legjobb szakemberei segítették munkáját.

Tevékenységét Kiváló Dolgozó (1977) vállalati kitüntetéssel, Nimród Éremmel (1996), az Országos Magyar Vadászok Kamara Aranyérmével (2005) és Pro Silva Hungariae (2008) kitüntetéssel ismerték el.

2008 végén nyugdíjba vonult.

Szabados Sándor (Fajsz, 1948) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 43/1973., kelte: 1973. június 14.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kar

Végzése után a Duna ártéri Állami Erdő és Vadgazdaság Hajósi Erdészeténél kapott munkát, mint erdőművelési műszaki vezető.

Két év után a Mezőföldi Állami Erdő és Vadgazdaságnál helyezkedett el. Először a központban a vadászati osztályon, majd az akkor épülő kölesteleki apróvad nevelő telep üzemelését indította be, és vezette. Mivel itt sem engedték továbbtanulni a Herceghalmi Kísérleti Gazdasághoz ment dolgozni, mint erdőszeti és vadászati ágazatvezető. Feladata volt az erdőtelepítés, a meglévő erdők kezelése, apróvadnevelés, vadgazdálkodás, parkok létesítése, ápolása. Tíz évig dolgozott ott. Ez idő alatt szakmérnöki diplomát szerzett Gödöllőn vadgazdálkodásból. Mivel ez a munka egyre kevésbé elégítette ki, visszament dolgozni a Gemenci Állami Erdő és Vadgazdasághoz, ahol igazgató közvetlenként végezte munkáját. Így bízták meg a Hajósi Erdészet erdőművelésével, mivel ott nagy mennyiségű erdősítési hátralék halmozódott fel.

Két év alatt feldolgozta a hátralékokat. Ezután vaddisznós kerteket tervezett. Igazgató váltás történt a gazdaságnál és csaknem fél évig nem volt komolyabb munkája. Nem akart munkanélkülivé válni, ezért ismét munkahelyet keresett magának, amit csak fél év múlva foglalhatott el, mert a Pandúri Erdészetnél

kellett erdőművelési műszak vezetőként dolgoznia és az erdészet vezetőjét helyettesítenie. Ezután kezdte meg munkáját a Duna Dráva Nemzeti-parknál.

Munkája sok feszültséget okozott számára, mert az erdőgazdálkodásban sem ment könnyen a szemléletváltás, ugyanakkor házon belül sem voltak egyértelműen elkülönítve a feladatok.

Egészsége érdekében jobbnak látta elfogadni a Hajósi Erdészet erdőművelési munkakörbe történt meghívását. Nyugdíj jogosultsága előtt két évvel betegség miatt leszázalékoltak.

Dr. Szabó Sándor (Békés, 1948) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 47/1973., kelte: 1973. június 14.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kar

Az oklevél megszerzése után természetvédelmi vonalon helyezkedett el, a Veszprémi Állami Erdőrendezőségénél lett a Tihanyi Tájvédelmi Körzet vezetője. 1976-ban az Erdészeti és Faipari Egyetemen okleveles erdészeti növényvédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett. 1976-1979 között a Vas megyei Növényvédelmi és Agrokémiai Állomáson erdészeti előrejelzőjeként növényvédelmi gyakorlatra tett szert.

1979-ben megvédte egy matematikai statisztikussal együtt készített, „Az erdészeti fénycsapdák működését befolyásoló tényezők” című doktori értekezését, 1980-ban műszaki doktorrá avatták. 1994-ben közigazgatási alapvizsgát, 2000-ben közigazgatási szakvizsgát tett. 1995-1996-ban az Erdészeti és Faipari Egyetemen er-

dőérték- és kárérték számítás szaktanfolyamon vett részt. Sopronban és több más egyetemen óraadó környezetvédelmi, természetvédelmi szakterületen, ennek elismeréseként 2006-ban a Nyugat-Magyarországi Egyetemen címzetes egyetemi docensi címet kapott. 2008-tól élővilágvédelmi és tájvédelmi szakértő.

1979-ben visszatért a természetvédelmi szakterülethez, kinevezik az Országos Környezet- és Természetvédelmi Hivatalba osztályvezető-helyettesnek. Átszervezéssel 1986-tól a Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztériumban főosztályvezető-helyettes. 1991-től a Budapesti Természetvédelmi Igazgatóság, majd a Duna-Ipoly Nemzeti Park Igazgatóság igazgatója. Munkásságának ezen időszakában került sor a Duna-Ipoly Nemzeti Park, Sárvíz-völgye TK, Tápió-Hajta vidéke TK, Rétszilasi-tavak TT, Gelérthegy TT, Belső-Bárándi löszgyep TT, Érdi Kakukk-hegy TT, Tétényi-plató TT területek védetté nyilvánításának előkészítésére. 2005-től az elsőfokú hatósági jogkört ellátó Közép-Duna-völgyi Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség igazgatója. 2008-tól a másodfokú hatósági feladatokat ellátó Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség Szakértői Főosztályának vezetője. 2011-től nyugdíjas.

Nyugdíjasként egyéni vállalkozásba kezdett, megalapította a mai napig is sikeresen működő Corydalis Mérnöki Iroda Kft-t. A mérnöki tevékenység kiterjed a különböző szintű környezetvédelmi tervezések, felülvizsgálatok természet- és tájvédelmi fejezeteire, a természetvédelmi szakértésre, szakfelügyeletre, Natura 2000 hatásbecslések készítésére.

Szakmai testületi munkájaként jelenleg az Országos Erdészeti Egyesület Szeniorok és Tiszteletbeli Tagok Tanácsának elnöke.

Kitüntetései: Miniszteri Dicséret a környezetvédelmi és területfejlesztési minisztertől (1991), Kormányzati főtisztviselői kinevezés (2004), Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje (2006).

Szederjei Ágnes (Budapest, 1950) okleveles erdőmérnök.

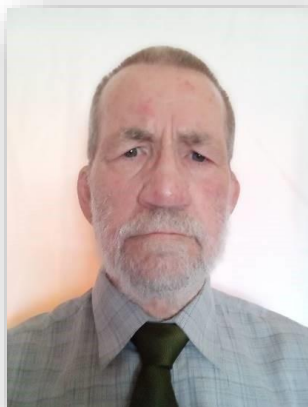
Oklevél száma: 14-1973., kelte: 1973. június 12.; kiállítója: Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem, Erdőmérnöki kar.

A családi erdész háttér: Nagypapa (Szederjei Jenő), Édesapa (Szederjei Ákos) hatása és példaképe erősebb volt. Bár a fővárosban élt, sok időt töltött vidéken, erdőben. A családdal Visegrádon egy vadászházban töltötte a nyári szünidőket. Gimnáziumi évek alatt nyáron a Budavidéki Erdészetnél csemetekertekben dolgozott. Később nyári gyakorlatokat különböző állatkertekben végzett (Berlin, Erfurt, Bécs) nyelvgyakorlás és szakmai célból. 1971-ben a Nemzetközi Vadászati Kiállításon angol, német nyelven tolmácsolt.

1973-ban a diploma megszerzése után a MÉM-Állami Erdőrendező-ségek Műszaki Irodájához került. Doklea István, Király László, Szepesi András, Marinovich Endréné főnökei, kollégái mellett sok ta-

pasztalatra tett szert. Feladata volt: az idegen nyelvű szakmai folyóiratok tartalomjegyzékének fordítása, ezek kiküldése a vezetők számára. A számukra fontos, hasznos cikkeket bejelölték, kérték fordításukat. Gyakran utána 1-1 előadásra, kongresszusra az anyagot ebből összeállította. Ha külföldi delegációk érkeztek tolmácsolt, jegyzőkönyvet készített.

Az 1980-as években megismerkedett második férjével, külföldre költözött. Férje révén nagyon sok nemzetközi szaktekintélyt: zoológust, vadászt, erdészt megismerhetett. Rendszeresen jártak ISC (International Safari Club) kiállításaira (Reno-ban, Los Angelesben), valamint CIC (International Council for Game and Wildlife Conservation) kongresszusokra. Így a szakmától nem távolodott el.

Sztancsik Béla (Dömös, 1948) okleveles erdőmérnök.

Oklevél száma: 36-1973., kelte: 1973. június 13.; kiállítója: Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem, Erdőmérnöki Kar.

Erdészet pályafutása 1962. augusztus 1. és 1963. augusztus 31. között kezdődött. a Pilisi Állami Erdőgazdaság, Pilismaróti Erdészeténél. Gyakornokként dolgozott fizika állományban.

Az egyetem elvégzés után az Ipolyvidéki Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság Zagyvapálfalvai, majd Szécsényi Erdészeténél dolgozott fahasználati műszaki vezetői beosztásban 1978-ig.

1978-ban áthelyezték a Romhányi Erdészethez erdészetvezetői beosztásban.

1980 és 1983 között a Nórád megyei AGROFA erdészeti és faipari (Mgtsz) társulást irányította.

1984-től a tiszakerecsenyi Dózsa Mgtsz erdészeti és faipari főaga-

zatvezetője volt a rendszerváltásig.

1990 és 1993 között a Nyíregyházi székhelyű START Rehabilitációs Vállalat tiszakerecsenyi faipari telephelyét vezette.

1993 és 1996 között a kisvárdai BLONDEL Faipari Kft-nél dolgozott mint termelés irányító.

Közben magánerdőgazdálkodóknál erdészeti szakirányítói tevékenységet folytatott.

1998 és 2017 között a Felső-Tisza vidéki Vízügyi Igazgatóságnál erdészeti ügyintézői munkakörben dolgozott. Nyugdíjazása után vállalkozóként irányította a Vízügyi Igazgatóság erdészeti tevékenységét, egyéb vállalkozói tevékenysége mellett.

2012-ben nyugállományba vonult, de vállalkozói (szakirányítói) tevékenységét a magán erdőgazdálkodóknál 2018-ig folytatta.

Tanka István (Szeged, 1949) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma: 44-1973.; kelte 1973 június 14.; kiállítója Erdészeti és Faipari egyetem, Erdőmérnöki Kara

Édesapja révén harmadik generációs erdőmérnök.

1967-ben gimnáziumban érettségizett Sopronban és előfelvételt nyert az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára az 1968/1969-es tanévre. Az előfelvételi éve alatt a Soproni Tanulmányi Erdőgazdaság Hegyvidéki Erdészeténél dolgozott erdőmunkásként.

1973-ban diplomázott, ezt követően a Zalai Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság Bánokszentgyörgyi Erdészeténél állt munkába, mint műszaki gyakornok, majd fahasználati műszaki vezető. Az erdészet döntően bükkös állományaiban a természetes felújítógátások technológiai utasításainak kidolgozása, levezénylése, menedzselése volt a feladata.

1977-ben áthelyezését kérte az Erdőgazdaság Novai Erdészetéhez, ugyanezen beosztásban, kiegészítve a munkavédelmi megbízotti, valamint erdészetvezető helyettesi feladatokkal. Az erdészet döntően erdeifenyves állományokból állt, ahol a mesterséges erdőfelújítások sikerességének biztosítása jelentette a fő kihívásokat.

1978-ban az erdőgazdaság kezdeményezésére a Lenti Erdészet dolgozója lett, az előbbiekkal megegyező munkakörrel, ahol a kitermelt faanyag erdei vasúton történő szállítása miatt vasút üzemvezetői vizsgát tett. Az erdészetnél bükkös természetes felújítógátásokkal és erdeifenyvő állományok kitermelése utáni mesterséges erdőfelújításokkal dolgoztak.

1985-ben a családi körülményeiben történt változás következtében Gödöllőre költözött, ahol a Budapesti Erdőfelügyelőség Gödöllői Körzeti Kihelyezett Osztályának erdőfelügyelője lett. Felügyeleti területe az akkor még a Budavidéki Erdő és Vadgazdaság két erdészetének, Gödöllői, Valkói, – melyek egyben kormányvadászterületek is voltak – valamint a térségben található egyéb állami erdőtulajdonosok felügyelete volt. A rendszerváltás után, a magánerdőgazdálkodás beindulásával, a két körzet bejegyzett erdőgazdálkodóinak felügyelete is munkaköre lett.

1998-1999 között a Budapesti Természetvédelmi Igazgatóság Gödöllői Tájvédelmi Körzet vezetőjeként dolgozott.

1999-ben visszatért az Erdészeti Hatóság állományába, ahol a régi felügyeleti körzetében folytatta erdőfelügyeleti munkáját.

2006-ban belépett a Prémium Évek programba, ezzel egyidejűleg az Erdészeti Hatóság ügyfélszolgálatát látta e 2011-ig.

1982-ben Kiváló Dolgozó, 2009-ben Miniszteri Elismerő Oklevélben részesült.

Az OEE-nek jelenleg is tagja.

Turóczy Ferenc (Mohács, 1948) okleveles erdőmérnök
Oklevél száma: 47-1973, kelte: 1973 június 14, kiállítója: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

1967-ben felvételezett az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára. Az 1968/69 tanévre nyert előfelvételt. Az előfelvétel éve alatt erdőmunkásként dolgozott a Dunaártéri Állami Erdőgazdaság Bédai Erdészeténél.

1968-ban az Országos Erdészeti Egyesület tagja lett.

1973-74 között a Pécsi Állami erdőrendezősegen üzemtervező.

1974-1991 között művelési majd fahasználati műszaki vezetőként dolgozik a Gemenci Állami Erdő és Vadgazdaság Bédai Erdészeténél. E munkakörben kap megbízatást – igen mostoha körülmények között – a Mohácsi Csataéri Emlékpark fásításának kivitelezésére.

1991-2008 között – nyugdíjba vonulásáig – a Gemenc Zrt. Bátaszéki Erdészetének fahasználati műszaki vezetője. A Bédával összevont Bátaszéki Erdészet 9000 hektáron az ártér és a dombvidék igen változatos fafajösszetételével gazdálkodott. Mindez sokrétű, izgalmas szakmai kihívást jelentett.

Szakmai elismerések: OEE elismerő oklevélben részesült (2001 és 2016), Életfa Emlékplakett bronz fokozata kitüntetéssel (2019).

Varga Gábor (Debrecen, 1948) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 49-1973.; kelte: 1973. június 14.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Tudományos diákköri munkája és sikerei alapján egyetemi környezete is a tudományos élet felé terelte, ami az Erdészeti Tudományos Intézet Kámoni Arborétumában kezdődhetett el 1974-ben. Kezdetben a fenyőnemesítési program 20. évi kiértékelésében, majd fenyőmagtermő ültetvények üzemeltetési technológiájának fejlesztésében munkálkodott Bánó István és Dr. Mátyás Csaba vezetésével. 1976-tól az Intézet Soproni Állomásán erdőművelési területen kutatva rendszert dolgozott ki az erdőültetési technológiák elemzésére, szabadföldi kísérletekben vizsgálta az erdőápolási technológiák hatását a csemetekorú állományokra, átdolgozta az erdőültetés terminológiáját.

Időközben erdészeti növényvédő szakmérnöki diplomát szerzett az Erdőmérnöki Karon.

1987-ben megélhetési gondok miatt a maga által alapította PLANTA Erdészeti és Kertészeti Gmk. vezetőjeként folytatta a munkáját. Bár a cég többnyire erdészeti és kertészeti kivitelezéssel foglalkozott, de akadtak környezet- és természetvédelmi feladatok is (védetté nyilvánítási javaslatok Sopron, Győr, fertődi Eszterházy-park felmérése).

Aktív természet- és környezetvédőként alapító tagja volt a soproni Castanea Egyesületnek, meghívást kapott Sopron Város Önkormányzata Környezetvédelmi Albizottságába. 1993-ban pályázaton elnyerte Sopron Város Önkormányzatának Kertészeti és Parkfenntartó Vállalat igazgatói beosztását. A mintegy 120 fős vállalat a város összes zöldterületét kezelte, faiskolát és természetű üvegházakat üzemeltetett, továbbá hét virágüzletében kiskereskedelmet folytatott.

Tudományos kutatással 1998-tól foglalkozhatott ismét a Soproni Egyetem Környezettudományi Intézetben. Nyugdíjba vonulása (2012) után is oktatta a maga által kidolgozott tantárgyakat (Természetvédelmi infrastruktúra, Környezeti monitoring, Környezet- és természetvédelmi információs rendszerek, Ökoturizmus, Turisztikai és bemutatóhelyek tervezése).

Időközben környezetvédelmi szakmérnöki diplomát szerzett és elvégezte a Környezettudományi Doktori Iskolát. Megbízta a Környezeti Kompetencia és Innovációs Központ megalapításával és vezetésével

(2004-2008.). Európai kutatási együttműködés keretében az „Urban forests and trees” magyar csoport vezetőjeként (1998-2002.) a városi faállományok környezeti kutatásával foglalkozott. Később a Kooperációs Kutatási Központ Nonprofit Kft. vezetését bízták rá (2010), amely pozíciót végleges visszavonulásáig (2016) töltötte be.

Számos hazai és nemzetközi együttműködési kutatást vezetett jobbjára környezetvédelmi témákban, pl.: Városi, városközeli és ökológiai folyosók fás növényállományai (FVM 1998-99.); Ásványvagyron kitermelés hatásvizsgálata (Phare CBC 2004-05.). Kutatói munkacsoportokat vezetve környezeti tervek készültek (Kemenesalján 17 település környezetvédelmi programja (2005); Paksi Atomerőmű Rt. „zöld arcúata” (2007); Audi Hungaria Kft. ökológiai sokféleség növelési terv (2009) majd NATURA 2000 területeken ökológiai kiegyenlítő intézkedések kidolgozása és kivitelezése (2011-15.); Sopron Város környezetvédelmi programja (2010 és 2017).

Mintegy 15 előadást tartott kutatási fórumokon, 11 publikációja jelent meg tudományos folyóiratokban és könyvekben Magyarországon és külföldön, egy könyv társszerzője és szerkesztője (Schmidt G. – Varga G.: Famutató – Fásítási útmutató tervezéshez, kivitelezéshez és fenntartáshoz, Sopron, 2004.).

Varga György (Kaposvár, 1949)

Oklevél száma: 50-1973.; kelte: 1973. június 14.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

A Kaposvári Táncsics Mihály Gimnáziumban 1968-ban érettségizett. Még ebben az évben felvették az EFE Erdőmérnöki Karára. Ellátta a IV. csoport csoportvezetői feladatát. Tagja az EFE Futóvadlövő Csapatának.

Nyári gyakorlatait a Somogyi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Lipótfai Erdészeténél tölti. Harmadéves korától az Erdőgazdaság ösztöndíjasa. Diplomamunkáját az Erdészeti Géptani Tanszéken, faanyagmozgatás témakörben, az Enyezdi kerületben készíti. Feladata a DHP kihordó szerelvény (D4KB + tandem-hidas pótkocsi + CRANAB daru) vizsgálata. A szép és sikeres feladatot a Tanszék és az Erdőgazdaság egyaránt hasznosnak értékelte.

Dolgozott az 1971. évi Vadászati Világkiállításon. A Magyar Trófea Pavilonban szolgált Dr. Studinka László keze alatt. Sok belföldi- és külföldi turistát, az akkori kormányzati és politikai hatalom több vezető személyét is kalauzolta a csodálatos trófeák világában. Egyetemi tanulmányait 1973-ban fejezi be. Még abban az évben megkezdte gyakornoki munkáját a Somogyvári Erdészetnél. Erdőművelő beosztásban folytatja munkáját, a régi Kaposvári Erdészetnél. Feladata a 4500 hektáros erdészet erdőművelési ágazata, a fogatgazdaság irányítása. Akkoriban létesültek Kaposvár és Dombóvár város parkerdői. Tevékenysége kibővült a közjóléti feladatok irányításával. Kaposvár területén több mint 100 ha zöldövezeti erdőtelepítést irányít. Kiépítetik a Gombás-Desedai-, a Tókaji-, és a Gyertyánosi parkerdőt. A Desedai parkerdőben – az országban elsőként – az erdő élővilágát színes táblákon bemutató tanösvényt létesít. Elkészíti Desedai Arborétum telepítési tervét, irányítja annak megvalósítását. A növényanyag a Jeli- a Kámoni Arborétumból, díszfaiskolákból, az őshonos fafajok az erdészet akkori csemetekertjeiből származnak.

Kaposváron is folytatja egy ideig a futóvadlövészetet. Játékvezetői és versenybírói minősítéssel neveli a fiatal versenyzőket. Az EFE Erdőmérnöki Kar Levelező tagozatán 1979-ben tájrendező és környezetvédő szakmérnöki oklevelet kap.

A sors úgy hozta, hogy 1979-ben a MÉM ERSZ Kaposvári Üzemtervezési Irodához jelentkezik, üzemtervező munkakörben dolgozik, de a családtól való távollét nem jó. 1981-től a Lenin MGTSZ Fagazdasági Társulás szakvezetője. A Kaposvár-Nagybajom környéki tsz-ek alkotta társulás ötezer ha erdőterülettel rendelkezett. Feladata a csemetetermeléstől a kereskedelemig az erdőgazdálkodás szakmai színvonalának emelése a gazdálkodás eredményesebbé tétele. Megvalósítja a társulás közös gépparkját:

- KAMAZ53212 + farszerelt KCR8014 daru + egyedi tervezésű rakoncás pótkocsi. A darus teher-gépkocsikkal kiszállítást, szállítást, vagonrakást tudtak végezni, a daru emelőképesége a mé-retes rönkök mozgatását is lehetővé tette. A pótkocsis szerelvény 20-22 m³ faanyag távolsági szállítására volt képes.
- LKT81 csörlős vonszoló, a fakitermelési munkák hatékonyságának növelésére. A sok vízmosásos értékes faállomány, vagy a mély fekvésű égeresek kitermelése szakszerűen megtörténhetett.
- ARO243D terepjáró. A tevékenység terepi és távolsági közlekedését szolgálta.
- Egri forgógyűrűs kérgező gép. Akkor a kitermelt papírfa kérgezése kifizetődő volt.
- Vértesi láncos pásztahúzó. Erdőfelújításban, a tuskós területen jó minőségű pásztát készítettünk vele.
- Erdei faválasztékokra közvetlen szerződést köt a Mecseki Erdőgazdasággal, az ERDÉRT Vállalattal. Tű-zifára az Alföldi Tűzép Vállalattal. Faipari termékre közvetlen exportszerződést a FERUNION Külkereskedelmi Vállalattal.

A TOT Oktatási és Üdülési Központ által 1984-ben szervezett Erdészeti Szakmai Továbbképző tanfolyamot eredményesen elvégzi. Kaposváron, nagy ünnepség keretében – eredményes erdőtelepítési és fásítási munkáért – Sós Gábor MÉM miniszterhelyettes úrtól dicsérő oklevelet kap. Az erdészeknek több alkalommal tanulmányutat szervez. Az itt eltöltött hét év szakmai tevékenysége csúcса Áthelyezéssel kerül 1987-ben a Kaposvári Erdőfelügyelőségre, erdőfelügyelő munkakörbe, 1989-től az igali körzet erdőfelügyelője. Betegsége miatt 2006-ban az ÁESZ Kaposvári Igazgatósága felmenti a munka alól, közszolgálati jogviszonya vezető főtanácsos besorolási fokozattal megszűnt. Azóta saját, családi vállalkozásban dolgozik, jogosult erdészeti szakirányítói teendőket végez. A Kaposvári Egyetemen 2005-ben NVT szaktanácsadói igazolást kapott. A vállalkozás saját tulajdonú és haszonbérleti szerződéssel kezel jelentős erdőterületet. Idős kora és egészségi állapotára tekintettel a vállalkozás irányítását jogász-erdész végzettségű György fia vette át. A vállalkozás kibővült, nagyteljesítményű erdészeti gépekkel. Szenvedélyes vadász, négy éven át elnökhelyettese, tíz éven át elnöke volt a Török-koppányi Ijász Vadásztársaságnak.

Prof. em. dr. Varga Szabolcs (Nagykanizsa, 1948) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 51-1973.; kelte: 1973. június 14.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Egyetemi tanulmányainak megkezdése előtt két évet fizikai munkásként dolgozott a Dél-Zalai Erdőgazdaságnál, ez alatt volt csemetekerti munkás, erdősítés ápoló, fakitermelő, segéderdész és segédkönyvelő, bérelszámoló és fűrészüzemi munkás. Később egyetemi éve alatt az ekkor szerzett ismeretek nagy segítségére voltak a szakmai tárgyak során.

A diploma kézhezvétele után visszakerült a Nagykanizsa-Déli Erdészethez fahasználónak. 1976-ban erdészeti növényvédelmi szakmérnök végzettséget szerzett. 1977-ben fél évig a Gelsei MGTSZ erdészeti ágazatvezetője, majd 1978. január 1-jétől a ZALAERDŐ Szaporítóanyag-termelő Üzeménél fél évig területvezető

erdész, majd üzemvezető helyettes, később üzemvezető volt. 1984-87 között az ERTI központjában az Erdővédelmi Osztály vezetőjeként tevékenykedett.

1987-ben az Alma Mater hívására visszajött Sopronba, az akkor még Erdészeti és Faipari Egyetemre. Négy évig főtitkár, majd 1991-től különböző beosztásokban (adjunktus, docens, egyetemi tanár) egyetemi oktató volt nyugdíjba vonulásáig, 2014-től a Soproni Egyetem emeritus professzora. Az utóbbi években a városi fák vizsgálatával foglalkozik magán szakértőként.

1988-ban egyetemi doktori, 1996-ban kandidátusi, 2004-ben habilitált doktori fokozatot szerzett. Az oktatói és kutatói munka mellett több oktatott szaknak volt szakfelelőse, nyolc évig az Erdőmérnöki Kar általános és oktatási dékánhelyettese.

1971-től az OEE, folyamatosan több Szakosztály tagja, az Erdővédelmi Szakosztályának alapító tagja, titkára, majd 8 évig elnöke; 1999-2016 között az MTA Erdészeti Bizottságának tagja; 1989-ben a Magyar Mérnöki Kamara alapító tagja, az Erdészeti és Faipari Tagozatának alapító elnöke; 1994-től 2002-ig a Mecseki Erdészeti Rt. Igazgatóságának elnöke; 2003-tól a Mezőgazdasági Igazságügyi Szakértői Bizottság tagja jelenleg is; 2009-től a Magyar Faápolók Egyesületének alapító tagja, alapító elnöke 2013-ig.

1976-ban Az erdőgazdaság kiváló dolgozója, 1982-ben a Kiváló társadalmi munkáért kitüntetést kapott, 1997-ben Vadas Jenő emlékérmét, 2006-ban Kaán Károly díjat, szintén 2006-ban Az Alföldi Erdőkért Emlékérmét vehette át. 2009-ben szakmai munkáját a Pro Sylva Hungariae kitüntetéssel ismerték el.

A szakmai kitüntetések mellett arra a legbüszkébb, hogy 11 alkalommal vehette át azt az oktatói elismerést, amit az Erdőmérnöki Kar hallgatói 1971 óta minden évben öt oktatójuknak ítélnék oda. A katedrán végzett oktatói munkája, valamint a katedrán túl a hallgatókkal való foglalkozás igazi elismerése a dízsorsó és a hozzá tartozó oklevél.

Dr. Vig Péter (Budapest, 1948) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 52-1973.; kelte: 1973. június 14.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Első mérnöki munkahelye az újkéri Dózsa Népe Mg. Tsz. volt. 1974-től a Roth Gyula Erdészeti Szakközépiskolában vállalt kollégiumi nevelői, majd szaktanári munkát. Időközben 1976-78-ban mérnök-tanári diplomát szerzett a GATE Tanárképző Intézetében, majd 1978-80-ban erdészeti növényvédelmi szakmérnök képzésben vett részt az Erdészeti és Faipari Egyetemen. 1984-ben az EFE EMK Termőhelyismerettani Tanszékén az erdészeti meteorológia oktatásában betöltendő egyetemi tanársegédi álláshelyre kiírt pályázatot nyerte meg. Az egyetemi adjunktusi (1990), majd egyetemi docensi (2003) kinevezése után a légkörrel foglalkozó tudományok egyetemi oktatási módszereinek alkalmazásával, korszerűsítésével foglalkozott. Az új szakok indítása kapcsán a vadgazda Éghajlatlan,

a környezetmérnöki Meteorológia, Légkörfizika, levegőkémia és levegőtisztaság-védelemtan, valamint Klimatológia tantárgyak kidolgozását és oktatását végezte. A csikszeredai távoktatási szak képzésében tíz évig vett részt.

Közösségi megbízatásai: szakszervezeti bizalmi, kari tanácstag, a közalkalmazotti tanácsnak és az egyetemi tanácsnak tagja. Szívügyének a tudományos diákköri munka irányítását érezte. Tagja volt az OTDT Agrártudományi Szakmai Bizottságának. A XXV. OTDK Agrártudományi Szekcióját szervezte 2001-ben. 2002 és 2015 között az országos TDK konferenciák szervező bizottságában és zsűrijében tevékenykedett. 2004-ben és 2005-ben karunk sümegi oktatóbázisán egyhetes Kárpát-medencei Környezettudományi TDK-tábort szervezett négy ország 40-45 magyar nemzetiségű egyetemi hallgatója számára.

1987-től 2010-ig a Magyar Meteorológiai Társaság Választmányának, 2002-től 2012-ig az MTA Meteorológiai Tudományos Bizottságának a munkájában vett részt. 2000-ben megszervezte az MMT XXVIII. Vándorgyűlését Sopronban. Erdő és Klíma konferenciák szervezésével (1997, 2003, 2006, 2009, 2012) a két szakma interdiszciplináris kapcsolatát erősítette. Három konferencia anyagából lektorált kötetet is szerkesztettek.

Tanulmányúttjai : 1987. Brno, 1989. OMSZ, 1991. Göttingen, 1992. Besancon, 1992. Berlin, 1993. Bécs, 1995. Göttingen, 2001. Freiburg.

Justyák János professzor vezetésével a cseres-kocsánytalan tölgyes talajhőforgalmát dolgozta fel a Síkfőkút-projekt munkájának keretében, melynek eredményeként 1995-ben egyetemi doktori (dr. univ.) cselekményt hajtott végre, summa cum laude minősítéssel. 1994-ben az OMFB, a FEFA és az OTKA támogatásával erdészeti mikroklíma állomást állított fel a Hidegvíz-völgyben. Kutatási tapasztalatai többnyire ma már erről a kutatóhelyről származnak, amelyek egy részének összegzését doktori (Ph.D.) disszertációja tartalmazza (A klimatikus változások hatásai egy középkorú bükkös vízháztartására). Dolgozatát summa cum laude minősítéssel védte meg a Debreceni Egyetemen 2002-ben. 2005-ben egy GVOP pályázat segítségével sikerült a műszereket felújítani. A mérőhely adatait jól tudta használni a katedrán, tudományos konferenciákon, az általa vezetett hat országos tudományos diákköri dolgozat és harmincegy diplomamunka és szakdolgozat készítése során.

Kitüntetései: 1985-ben Kiváló Ifjúsági vezető, 1990-ben az EFE Kiváló Dolgozója, 1996-ban Berényi Dénes Díj, 2001-ben a NyME Kiváló Dolgozója, 2003-ban az OTDT Mestertanári címe és Fáy András díj, 2010-ben megkapta az MMT Steiner Lajos emlékérmét, 2011-ben a NyME Kiváló Oktatója lett. De számára a legkedvesebb az hét dízkorsó, amelyet egy szakmai alapozó tantárgy igen szigorúnak tartott oktatójaként a hallgatóitól kapott (2003, 2004, 2006, 2008, 2009, 2012 és 2014 években).

Nyugdíjazása után a Magyarország erdészeti tájai sorozat klímával foglalkozó fejezeteit írta meg.

Zsibók András (Szegevár, 1947) okleveles erdőmérnök

Oklevél száma: 53-1973., kelte: 1973. június 14.; kiállította: Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kara

Az egyetem elvégzése után a DEFAG csemetetermelési és közjóléti előadója 1973-1976.

Az Országos Erdészeti Egyesületbe 1965-ben lép be, részt vett a 100., 125. és 145. évi soproni vándorgyűlésen.

1976-ban erdészeti növényvédelmi szakmérnöki képesítést szerzett.

1976-1982 között a Pusztaszeri Tájvédelmi Körzet vezetője.

1981-ben a MAVOSZ 100. évfordulójára szervezett országos vetélkedőn a 2. helyezett csapat tagja.

1982-2008 között a Szegedi Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskola tanára.

1985-ben erdőmérnök-tanár diplomát szerzett Gödöllőn.

1988-ban Művelődésügyi Miniszteri Dicséretben részesült.

A vadászat szele is megérintette, 1990-1995-ig az OMVV Csongrád Megyei titkára, 1992-ben Nimród Érem elismerésben részesült.

1995-2000-ig az OMVV Csongrád Megyei Intéző Bizottság tagja.

1993-ban Szakmai elismerésben részesült a Kiss Ferenc Alapítványtól.

1986-2002-ig a Kiss Ferenc Természetvédelmi Oktatóközpont vezetője.

2007-ben az Alföldi Erdőkért Emlékérem elismerésben részesült.

2008-ban a Pedagógus Szolgálatért Emlékérem kitüntetésben részesült.

2008-ban az Országos Erdészeti Egyesület Elismerő oklevéllel jutalmazták Debrecenben.

2008-ban nyugdíjba vonul, 5+26 év iskolában töltött éveket elismerve „Örökös tantestületi tag a Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskolában” elismerésben részesült.

2010-től az Országos Erdészeti Egyesület Szegedi csoportjának nyugdíjasa, 8 évig vezetője.

Hobbija: Kertészkedés, csemetenevelés és a vadászat.